

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.409 • 1,90 €

21 • setembre • 2006

«Res no és més contrari a la sanació que canviar freqüentment de remeis»
Sèneca

Anima a ser testimonis de Crist amb valentia i fidelitat

Viatge del Papa a la seva Baviera natal

Sota el lema «Qui creu no està mai sol!», Benet XVI va dur a terme el seu quart viatge apostòlic internacional, que en aquesta ocasió el va conduir a la seva terra natal: Baviera. Del 9 al 14 de setembre Benet XVI va recórrer els llocs que han marcat la seva vida de manera important com Munic, el santuari d'Altötting, Marktl am Inn i Ratisbona.

El viatge va estar plagat de moments molt emotius per al Pontífex, com la visita a la seva casa natal o al cementiri on reposen les despulles dels seus pares i la seva germana. A Benet XVI se'l va veure content de trepitjar novament la seva terra i saludar els seus conciutadans. Diversos van ser els missatges que el Papa va llançar en els cinc dies de visita. Així, va alertar que el drama occidental és la sordesa davant de Déu; va subratllar la importància de pregar en família; va demanar per la pau al món; va animar a viure la fe amb alegria i a treballar per la unitat dels cristians.

D'aquesta manera, Benet XVI va tornar a la seva terra amb l'esperança que a Baviera el cristianisme «de vegades cansat, pugui viure un temps de Pentecosta i ser valent per a un nou despertar».

Pàg. 2, 6 i 7

Eucaristia en la diada nacional d'Andorra i de Catalunya

El santuari de Meritxell va acollir el 8 de setembre els milers de fidels que van participar en la solemne celebració eucarística amb motiu de la diada nacional d'Andorra. Mons. Monteiro de Castro, nunci de la Santa Seu i ambaixador davant del Principat d'Andorra, va presidir l'Eucaristia, que va ser concelebrada per Mons. Joan Enric Vives. En l'homília, el nunci va destacar que la festivitat d'Andorra «té connotacions profundes relacionades amb la identitat pròpia del Principat, i això no ho comprenem si ho desvinculem de les arrels cristianes». D'altra banda, en l'Eucaristia celebrada a Santa Maria del Mar amb motiu de la Diada de l'11 de setembre, l'arquebisbe de Barcelona també va parlar de les arrels cristianes.

Pàg. 21 i 22

Dos nous preveres a Lleida

La catedral de Lleida es va omplir de fidels la tarda del diumenge 10 de setembre per tal de participar en la celebració eucarística en què el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ordenar dos nous preveres: el lleidatà Josep M. Novell, una vocació adulta de 60 anys, i el jove valencià Joaquim Blas, membre de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Joan d'Àvila. Els dos candidats al sacerdoci havien estat ordenats diaques el 28 de maig. A partir d'ara Joaquim Blas exercirà el ministeri al servei de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Joan d'Àvila, que compta a Lleida amb una residència de joves; mentre que Josep M. Novell ha estat destinat a la unitat parroquial de Llardecans, Sarroca, Torrebesses, Maials i Almatret.

Pàg. 19

Josep M. Novell i Joaquim Blas, abans de rebre l'ordenació sacerdotal.

en primer pla

Assís 1986-2006: vint anys de trobades per la pau

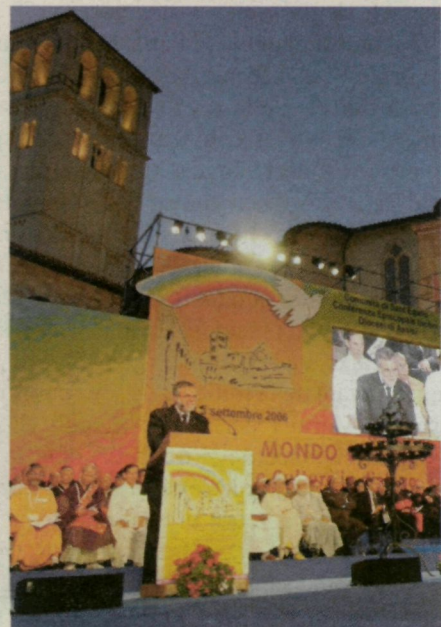

Foto: Comunitat de Sant Egidí

Amb la celebració el 4 i 5 de setembre passat de la XX Trobada Internacional «Homes i Religions», Assís va tornar a esdevenir capital mundial de la pau i del diàleg entre cultures. Convocats per la Comunitat de Sant Egidí i la Conferència Episcopal de l'Úmbria, més d'un centenar de líders de les principals religions del món es van aplegar a l'emblemàtica ciutat italiana per unir esforços en l'itinerari iniciat ara fa 20 anys per Joan Pau II.

La convocatòria el 1986 a Assís de la primera Jornada Mundial de Pregària per la Pau va significar un esdeveniment històric, sense precedents, els objectius del qual continuen, ara més que mai, plenament vigents. Vint anys després, alguns dels principals líders religiosos del món, entre ells Benet XVI, es mantenen fermes en el seu compromís per la construcció d'un món de pau. Com asseguraven en el manifest final, «la pau és irrenunciable, fins i tot quan sembla difícil o desesperat aconseguir-la».

Pàg. 3 i 4

Meeting de Rímini

27a edició de la trobada promoguda pel moviment Comunió i Alliberament

Pàg. 16 i 17

La Fundació Claret presenta les activitats del nou curs

La Fundació Claret és una entitat no lucrativa, impulsada pels Claretians de Catalunya, que aposta per la formació cristiana i pels valors humans com a motor social i de canvi envers una societat més sostenible, justa i fraterna per a tothom. La família és l'espai privilegiat on es viuen i transmeten aquests valors. La Fundació Claret estructura les seves activitats en quatre programes: «Experiència cristiana i comunicació», «Fe en família», «Familiaforum» i «Simposi».

Pàg. 26

Editorial

Baviera

El papa Benet XVI ha fet aquests últims dies el primer viatge del seu programa particular. Els tres anteriors van ser en compliment de l'agenda i els compromisos del seu predecessor, Joan Pau II. Per a aquesta ocasió tan assenyalada, l'actual Pontífex ha escollit el seu propi país i, concretament, la seva terra de naixement: Baviera.

D'aquesta manera, el Papa alemany ha tornat als seus orígens, als escenaris de la seva infància i joventut, a les arrels de la seva espiritualitat, a les seves primeres vivències com a pastor de l'Església. Un cop més en aquest viatge s'ha demostrat la sensibilitat de Benet XVI, ben lluny d'aquella imatge d'home distant i fred que en alguns moments se'ns va voler donar. El Papa ha volgut tenir un record entranyable i agraït a tot allò que ha forjat des dels seus orígens l'home que avui presideix l'Església catòlica universal. Per això el Pontífex va aprofitar el viatge per pregar davant de la tomba dels seus pares i de la seva germana Maria i per trobar-se amb el seu germà Georg, també sacerdot. En el petit poble de Marktl am Inn va poder visitar la seva casa natal i besar la pila baptismal on va rebre el sagrament que el va fer cristià.

Va ser precisament a Baviera, on Benet XVI va passar el dia històric de l'11 de setembre en complir-se el cinquè aniversari dels atemptats del World Trade Center de Nova York. I, concretament, el va voler passar en el cor religiós de la seva pàtria bavaresa, el santuari marià d'Altötting, on es va agenollar davant de la Mare de Déu Negra que data de l'any 1330 i va pregar per la pau en el món. Un gest que havia fet en moltes ocasions en la seva infància i joventut.

Però, no tot han estat records nostàlgics dels primers anys de la seva vida. A Baviera, concretament a Ratisbona, també va aparèixer el professor Ratzinger, capaç d'explicar amb paraules comprensibles els temes més complexos de la teologia i per dissertar sobre les relacions entre la fe i la raó, que han de ser de diàleg per evitar els excessos de totes dues.

El Papa va recordar amb tristesa com de vegades la ciència vol excloure Déu perquè el troba superflu.

Aquest viatge papal a la seva estimada Baviera ens aporta una sèrie de conclusions que hem de tenir en compte. La primera és que els Papes són éssers humans amb una història i uns orígens que marcan la seva vida per sempre, no són persones que neixen amb la vocació de Pontífex i que es preparen des de petits per exercir aquesta funció allunyant-se de qualsevol influència exterior, cosa que sí que podríem dir, per exemple, del Dalai Lama o d'altres líders religiosos. El conclave cardenalici i l'Esperit Sant elegeixen un home que ha viscut en una societat concreta i que s'ha deixat influir per una gent, uns costums i unes responsabilitats en uns llocs molt específics. El mateix podem dir de Joan Pau II, el primer papa polonès, que va exercir el pontificat, marcat per la seva experiència vital en un país castigat pel nazisme i el comunisme i amb una Església valenta que es va mantenir sempre ferma malgrat les dificultats.

La segona és que un cop més es demostra que uns pares veritablement cristians exerceixen una influència positiva en els seus fills que produeix grans fruits espirituals. Els pares de Joseph Ratzinger, persones de profundes conviccions religioses, van crear un ambient propici perquè d'aquella llar sortissin dues vocacions sacerdotals. La tercera filla, Maria, va renunciar al matrimoni per poder servir el seu germà. Baviera, a més a més, ha estat una terra en què el catolicisme ha estat sempre molt arrelat i aquestes arrels han marcat la manera de ser de la seva gent, encara que actualment també pateix la forta onada de secularització centreeuropea.

La tercera és que un Papa continua tenint sentiments i, malgrat que la vocació de pontífex exigeix un amor universal per a tota l'Església, sempre tindrà un afecte especial envers la seva pròpia terra, de la mateixa manera que els seus paisans bavaresos i en general tots els alemanys tindran un sentiment de més proximitat envers aquest Papa que cap a un altre que fos de qualsevol altra nacionalitat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Res no és més contrari a la sanació que canviar freqüentment de remeis»

(Sèneca. Filòsof i escriptor hispanollatí. Segle I dC)

Així com «ningú no ha de ser jutge en la seva pròpia causa», tampoc el malalt no ha d'erigir-se en metge d'ell mateix, i medicar-se com vulgui, canviant de remeis i esperant encertar-la amb algun. Això equival a atordir, marejar i descontrolar l'organisme, deixant-lo sense capacitat per reaccionar en relació amb la malaltia. Suplantar el metge en aquest cas, que és qui ha de «diagnosticar, receptar i aconsellar», agreuja la malaltia o ens porta al pitjor: la mort. Igualment, en el pla mental i espiritual, canviar

amb freqüència de conviccions i de fe, alternant diferents fervors, credos, pràctiques i altres creences, per al cervell i el cor és el pitjor dels empatxos. Lluny d'aconseguir l'equilibri i la pau interior, ens porta confusió i malestar. No oblidem que no només emmalalteix el nostre organisme físic, sinó també la nostra ànima. En tots dos casos «no ens hem d'automedicar com vulguem», sinó acudir als qui ens poden «rehabilitar, confortar i aconsellar» amb coneixement de causa: en una matèria o en una altra.

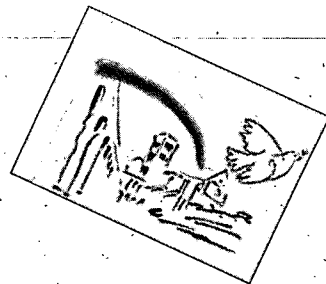
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Religions unides per un món de pau

■ La Comunitat de Sant Egidi celebra a Assís els 20 anys de les trobades interreligioses per la pau

ASSÍS.— L'esperit d'Assís continua viu. La crida que Joan Pau II va fer l'octubre del 1986 amb la convocatòria a Assís (Itàlia) de la Jornada Mundial per la Pau ha tornat a ressonar intensament els dies 4 i 5 de setembre a la ciutat de sant Francesc. Sota el lema «Per un món de pau: religions i cultures en diàleg», la Comunitat de Sant Egidi, que va rebre del Papa la missió

de continuar aquests encontres per les principals ciutats d'Europa, ha tornat a renovar vint anys després a Assís el seu compromís per la pau. També s'hi ha sumat Benet XVI, que en un llarg missatge adreçat als prop de 10.000 participants a l'encontre, ha qualificat de «profètica» la iniciativa promoguda fa dues dècades pel seu predecessor.

havia, entre d'altres, els cardenals catòlics Paul Poupard, Walter Kasper i Josef Glemp; el rabí en cap d'Israel, Yona Metzger, i els rabins Toaff i Di Segni de Roma; el patriarca de l'Església ortodoxa d'Etiòpia, Abune Paulos, i el metropolita ortodox Emmanuèl, del Patriarcat Ecumènic; així com dirigents i teòlegs de

Els 4 i 5 de setembre passat Assís va tornar a esdevenir capital mundial de la pau i del diàleg. Convocats per la Comunitat de Sant Egidi i la Conferència Episcopal de l'Úmbria, més d'un centenar de líders de les principals religions del món es van aplegar a l'emblemàtica ciutat italiana per renovar el seu compromís i unir esforços en l'itinerari de pau iniciat ara fa 20 anys per Joan Pau II. En el transcurs de dues intenses jornades de pregària i diàleg, amb prop d'una vintena de taules rodones, els líders religiosos d'arreu del món van deixar clar que el diàleg entre cultures diverses és clau «per posar fi a l'enfrontament de civilitzacions, i per a un desenvolupament i una globalització no inspirats només pel mercat, sinó capaços de posar en el centre les aspiracions legítimes de l'home i de pobles sencers». Com asseguraven també en el manifest final de l'encontre, «no ens resignem a la cultura del conflicte, segons la qual el desencontre seria el resultat inevitable del futur pròxim de comunitats religioses senceres, de cultures i civilitzacions... La pau és irrenunciable, fins i tot quan sembla difícil o desesperat aconseguir-la». «Volem ajudar tots els homes i dones amb responsabilitat de govern —afegien— a aixecar de nou els seus ulls més enllà del pessimisme i descobrir com l'esperança és a

Assís es va omplir de color durant la XX Trobada Interreligiosa de Pregària per la Pau.

prop si es viu l'art del diàleg.» El manifest conclou amb una clara al·lusió als qui volen associar guerra i religió: «Les religions no justifiquen mai l'odi i la violència. Qui fa servir el nom de Déu per destruir l'altre s'allunya de la religió pura.»

A més de tractar temes ja habituals, com ara el valor de la solidaritat, la pregària o l'ecumenisme en el treball per la

Andrea Riccardi va reafirmar el compromís de la Comunitat de Sant Egidi en la construcció d'un món de pau.

pau —així com el record agraït de les intuïcions profètiques de Joan Pau II—, també es van abordar en la trobada d'aquest any conflictes concrets, especialment el del Líban, que va comptar amb una taula rodona específica amb la presència de membres de les diverses religions.

L'intens programa de la trobada interreligiosa es va tancar amb la ja tradicional pregària per la pau, celebrada per les diverses comunitats religioses a diferents llocs de la ciutat. Tot seguit els prop de 10.000 assistents es van aplegar en una solemne processó fins a la plaça de Sant Francesc, on va tenir lloc la cerimònia final.

Entre els participants en la trobada hi

l'islam —com ara Ahmad Al Tayyeb, rector de la Universitat Al-Azhar d'Egipte—, i de totes les confessions cristianes d'Orient i Occident, amb una presència també significativa de regions de frontera com Israel i del Pròxim Orient, Pakistan, Extrem Orient i la Mediterrània. Entre els representants polítics va destacar la presència a l'encontre, entre d'altres, de Giuliano Amato, ministre italià d'Interior i bon amic de la Comunitat de Sant Egidi, i Blaise Compaoré, president de la República de Burkina Faso, un dels pocs països africans que viu en pau des de fa uns quants anys.

El missatge del Papa

També el papa Benet XVI es va voler fer present a la trobada que commemorava els vint anys dels encontres iniciats pel seu predecessor. Ho va fer a través d'un llarg missatge —vuit folis escrits a mà—, que va ser rebut amb molta satisfacció pels assistents a la trobada. Després de reconèixer l'esperit de profecia de Joan Pau II, l'actual Papa afirmava convençut en el seu escrit que «la seva invitació als líders de les religions mundials a donar un testimoni conjunt de pau va servir per aclarir sense possibilitat d'equívocs que la religió només pot ser promotora de pau». «A ningú li és lícit —afegeix— fer servir la diferència religiosa com a pres-

(passa a la pàgina següent)

Memòria de sant Francesc

La celebració a Assís de la XX Trobada Interreligiosa de pregària per la Pau no podia deixar de recordar sant Francesc com un dels grans inspiradors d'aquesta iniciativa. Ell va encarnar de manera exemplar, com recordava Benet XVI en el missatge adreçat als participants a l'encontre, la benaurança proclamada per Jesús a l'Evangeli: «Benaurats els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu.» Sant Francesc va ser transformat en un home de pau a partir de la trobada amb l'Evangeli i amb els pobres. Com també assenyala el Papa, «el testimoni que va donar en la seva època és un punt de referència natural per als qui con-

reen també avui l'ideal de la pau, del respecte de la natura, del diàleg entre les persones, entre les religions i les cultures». Com a font d'aquesta opció de vida, Benet XVI va recordar que va ser l'elecció radical de Crist el que «li va oferir la clau per comprendre la fraternitat a la qual tots els homes som cridats».

Precisament, coincidint amb el vintè aniversari de l'inici a Assís de les trobades de pregària per la pau, també se celebra enguany el vuitè centenari de la conversió de sant Francesc. El Sant Pare va acabar dient que «totes dues commemoracions s'il·luminen recíprocament».

(ve de la pàgina anterior)

supòsit o pretext per a una actitud bel·ligerant cap a la resta d'éssers humans.»

En la línia iniciada pel servent de Déu Joan Pau II, Benet XVI va situar en la pregària el centre ineludible per a la construcció d'un món de pau: «En primer lloc, la pau ha de construir-se en els cors. És allà on es desenvolupen els sentiments que poden esperonar-la o, al contrari, amenaçar-la, afeblir-la, sufocar-la. El cor de l'home, de fet, és el lloc on Déu actua.» En aquest sentit, com recordava també el Papa, «la pregària no divideix sinó que uneix, i constitueix un element determinant per a una pedagogia de pau eficaç, basada en l'amistat, l'acollida recíproca, el diàleg entre els homes de diverses cultures i religions.

L'actual Pontífex va repassar, a grans trets, la gènesi d'aquests encontres i el sentit profund que Joan Pau II va voler donar-los: «No es tracta de buscar un consens religiós entre nosaltres o de negociar les nostres conviccions de fe. La nostra presència aquí vol dir que les religions poden reconciliar-se en un compromís comú en un projecte terrenal que les supera totes.» «Quan ens trobem junts per pregar per la pau —va dir finalment— cal que la pregària es desenvolupi segons els camins

diversos que són pròpis de les diverses religions. Aquesta va ser l'elecció del 1986 i aquesta elecció no pot deixar de ser encara vàlida avui.»

La Comunitat de Sant Egidí

La Jornada Mundial d'Oració per la Pau va obrir el 1986 nous horitzons en

amistat. Com ha explicat en diverses ocasions el mateix Andrea Riccardi, «les trobades per la pau no són una repetició, ni tampoc uns encontres folklòrics, sinó que són trobades d'amistat entre líders de les grans religions mundial que a través del diàleg cada vegada s'endinsen més en el profund». «No es tracta d'una trobada o d'un congrés com tants altres —afegeix—

sinó que vol ser un moment de trobada personal, de coneixement mutu, d'obertura a les diverses realitats...» La convicció de Sant Egidí no permet ambigüitats: «Els conflictes no són un destí inevitable. La pau és el nom de Déu i Ell no vol la guerra. Quan les religions parlen de pau expressen el millor d'elles mateixes, amb una vibració profunda que reclama alguna cosa més enllà d'elles mateixes.»

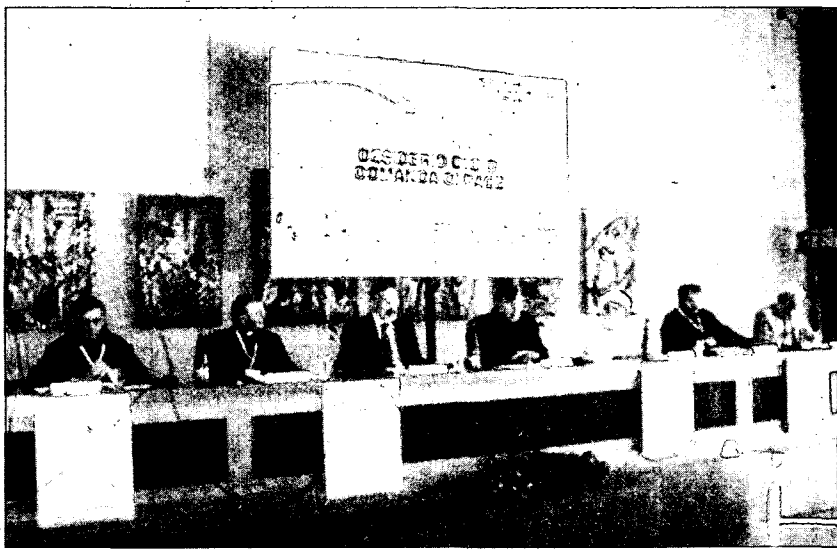
La crida de les trobades «Homes i Religions» són una invitació, proclamada arreu, a no deixar-nos agafar pels pessimismes i creure fortament que la pau és possible. Així ho va tornar a recordar Riccardi durant la cerimònia final de la trobada d'enguany: «La gran tasca de les religions és construir la pau als cors. La pau ha de ser per a les religions una aspiració irrenunciable, el somni d'un món finalment humà... Les religions han agermanat po-

bles diversos. Poden continuar fent-ho en escenaris més amplis, amb els braços més estesos. Avui la pau necessita que s'apren- gui a viure plegats entre gent diversa..., en el respecte a la llibertat dels altres.»

Tornar als orígens

La trobada interreligiosa d'Assís, amb la celebració del seva vintena edició, ha representat per a la Comunitat de Sant Egidí una fita important. En paraules de Jaume Castro, responsable del moviment a Catalunya, «tornar a Assís és sempre una experiència de pelegrinatge, de tornar a les arrels». «La crida de Joan Pau II a treballar per la pau —afirma Castro— continua sent urgent, fins i tot més que fa vint anys. La trobada d'enguany ha servit d'alguna manera per recordar i renovar les seves intuïcions.»

També per als membres de la Comunitat a Catalunya, molts d'ells presents a Assís, l'encontre ha donat peu a recordar la reeixida trobada de Barcelona l'any 2001. Hi ha el somni de tornar a repetir algun dia l'experiència, però encara s'haurà d'esperar una mica. De moment, l'any vinent la trobada tindrà lloc a la ciutat italiana de Nàpols. El cardenal Crescenzo Sepe, arquebisbe de Nàpols, va anunciar amb goig la notícia, i va convidar tothom a participar-hi. «Nàpols parla al Mediterrani —va afirmar Sepe durant la cerimònia final de la trobada d'Assís—, lloc on es poden encendre o apagar tants conflictes. Nàpols vol ser l'Europa oberta al Mediterrani, a l'Àfrica, al món.» (S.G.)

Més de quinze taules rodones van tractar el tema de la pau des de les perspectives més diverses.

aquest camp. Dins de l'Església catòlica va ser la Comunitat de Sant Egidí, fundada per Andrea Riccardi, una de les realitats eclesials que es va sentir més interpel·lada i que, com a conseqüència, va assumir la responsabilitat de continuar organitzant cada any trobades internacionals de diàleg sota el lema «Homes i Religions». La història d'aquestes trobades és, abans que res, la història d'una

ons» són una invitació, proclamada arreu, a no deixar-nos agafar pels pessimismes i creure fortament que la pau és possible. Així ho va tornar a recordar Riccardi durant la cerimònia final de la trobada d'enguany: «La gran tasca de les religions és construir la pau als cors. La pau ha de ser per a les religions una aspiració irrenunciable, el somni d'un món finalment humà... Les religions han agermanat po-

Participació catalana a Assís

L'Església catalana va tenir dos ambaixadors destacats a la Trobada Interreligiosa d'Assís: l'arquebisbe de Barcelona, que va presentar una ponència sobre *La civilització de la convivència*, i l'abat de Montserrat, que hi va participar amb una taula rodona. Amb la seva presència van poder donar testimoni de la sensibilitat de Catalunya i de Barcelona amb l'esperit d'aquestes trobades —tot just s'han complert cinc anys de la Trobada Interreligiosa organitzada a Barcelona— i de la presència també a casa nostra de membres de la Comunitat de Sant Egidí.

«Després dels atemptats de Nova York, de Londres i de Madrid, després de la guerra a l'Iraq i al Líban», va afirmar Mons. Lluís Martínez Sistach en la seva ponència, «crec que les religions tenen la gran responsabilitat de mostrar al món que el signe de la pregària, de la súplica per la pau adreçada a Déu, de la reflexió en l'àmbit de trobades interreligioses com aquesta, és un element de cohesió i de convivència social». D'aquí que l'arquebisbe de Barcelona digués que «les religions —i l'Església catòlica en particular— estan cridades a tenir un rol d'iniciativa i potser també de mediació» en els conflictes.

Seguint amb el tema de la ponència, l'arquebisbe va reconèixer que una de les prioritats avui dia és fer possible una veritable «civilització de la convivència», que va molt més enllà d'una civilització de la mera coexistència. És a dir, Mons. Martínez Sistach va parlar de

la necessitat «d'un diàleg planetari en el qual la preocupació de les diferents parts no sigui la de rebutjar-se recíprocament, ni la d'autodestruir-se volent destruir l'altre, sinó la d'enriquir-se del patrimoni de la identitat religiosa, ètnica o nacional».

«Una civilització de la convivència, va afegir l'arquebisbe de Barcelona, «ha d'aspirar a esdevenir motor d'una fenomenologia de la unitat humana i portadora d'una síntesi en què cadascú vegi en l'altre un mirall de si mateix». Sobre això, Mons. Lluís Martínez Sistach va destacar que el rol d'Euro-

que es troben a la riba d'aquest mateix mar, l'Àfrica i l'Àsia, on tot sembla acabar en tragèdia.» Per això és «d'Europa i de la Mediterrània d'on ha de partir l'empresa d'establir una pau que només serà possible si hi ha una pau entre les religions».

«El desig de Déu s'expressa a través de la recerca de la pau»

Pel que fa a la intervenció de l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, va tenir lloc el 4 de setembre a través d'una breu ponència que va donar pas a una taula rodona en què van participar, entre d'altres, el rabí Riccardo di Segni, el bisbe d'Aquisgrà i l'arquebisbe de Johannesburg i Pretòria. En la seva ponència, el P. Josep M. Soler va lligar dos temes —desig de Déu i petició de pau— fortament vinculats entre ells a la Regla de Sant Benet, i va assegurar que «el monjo és aquell que desitja Déu ardentment i que el cerca de veritat; la seva actitud correspon al desig del salmista (Salm 33,13) citat al pròleg de la Regla: "Qui és l'home que estima la vida, que vol viure temps i fruit de benestar?"»

«L'experiència espiritual de sant Benet —va argumentar el P. Josep M. Soler— ens ensenya que el desig de Déu s'expressa a través de la recerca de la pau i fent obres de pau»; «la recerca de la pau és una expressió concreta del " cercar Déu " que defineix la vocació monàstica, i que es troba a la base de l'experiència espiritual de tot creient.» (C.C.)

Mons. Martínez Sistach va participar en la taula rodona «Civilització de la convivència en un temps de guerra».

pa és evidentment fonamental: «Primerament perquè ella mateixa és una comunitat humana plural. En segon lloc, perquè a través de la Mediterrània ha heretat intercanvis antics amb dos continents

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Alemanya

església en el món

Benet XVI anima a ser testimonis de Crist en la seva visita a Alemanya

■ «Qui creu no està mai sol!», lema del viatge apostòlic

MUNIC.— Del 9 al 14 de setembre Benet XVI visitava la seva terra, Baviera, amb la intenció de suscitar la joia del cristianisme i fer que els joves recuperessin la confiança en l'Església, segons havia confessat ell mateix en una carta als lectors del setmanari catòlic *Münchener Kischenzeitung*. Al tancament d'aquesta edició encara no s'avia aca-

bat el viatge papal, que ha dut el Pontífex a recórrer alguns dels llocs decisius en la seva vida: Munic, ciutat de la qual va ser arquebisbe del 1977 al 1982; el santuari d'Altötting, símbol del catolicisme bava-rès; Marktl am Inn, el seu poble natal, i Ratisbona, ciutat en què va ser catedràtic, on viu el seu germà i on hi ha enterrats els seus pares i la seva germana.

La recerca de la unitat entre els cristians es va convertir en un argument central de la visita que va fer el primer dia al president d'Alemanya, Horst Köhler, i a la cancellera, Angela Merkel. Una preocupació que el Papa ha mostrat en diferents moments d'aquesta visita pastoral. El diumenge va celebrar l'eucaristia davant de

en la fe cristiana, sinó més aviat en el menyspreu de Déu i en el cinisme de qui considera l'escarni del que és sagrat un dret de la llibertat i fa de la utilitat el criteri moral suprem.»

El Bisbe de Roma també va constatar que la fe «no la imposablem a ningú. Aquesta mena de proselitisme és contrari al cristia-

superació la seva misericòrdia».

Pregar en família

En trobar-se a la tarda a la catedral de Munic amb nens de primera comunió, amb els seus pares i catequistes, Benet XVI els va convidar a descobrir la bellesa de la pregària en família. Al temple on va rebre l'ordenació episcopal el 1977 Joseph Ratzinger, va presentar la comunió com la «font de la vida» amb què Jesús «ve a nosaltres i s'uneix a cadascun de nosaltres». Per això, va convidar els pares dels nens a «ajudar els vostres fills a créixer, a acompanyar-los en el seu camí cap a la primera comunió».

En aquest sentit, va subratllar que anessin amb els fills «a l'Església per participar en la celebració eucarística del diumenge. (...) I, si us plau, reseu també junts a casa: a taula i abans d'anar a dormir. La pregària ens porta no només cap a Déu, sinó també cap al proïsme. És una força de pau i d'alegria. La vida de la família es fa més festiva i té un abast més ampli si Déu hi és present i si se n'experimenta la proximitat en la pregària». El Papa també es va adreçar als professors de religió per demanar-los que tinguin present «a l'escola la recerca de Déu, d'aquest Déu que en Jesucrist se'ns ha fet visible».

L'11 de setembre Benet XVI va resar juntament amb 60.000 pelegrins per les víctimes de l'11-S en fer cinc anys dels atemptats terroristes. En la celebració eucarística, que va presidir al santuari d'Altötting, cor religiós de Baviera, on el petit Joseph Ratzinger anava amb la seva mare i els seus germans en peregrinació des dels cinc anys, es va demanar per la pau al món. Va concelebrar amb ell el seu germà gran, Georg, de 82

El Bisbe de Roma va voler saludar personalment els seus veïns.

Cerimònia de benvinguda a l'aeroport de Munic.

més de 250.000 persones a la Nova Fira de Munic, on va reconèixer que el drama occidental és la sordesa davant Déu. El Pontífex es va fer portaveu del sentiment dels pobles asiàtics i africans, que admiren el desenvolupament tecnològic d'Occident, però que tenen por d'una concepció de la vida que exclou «totalment» Déu.

«Patim una feblesa d'oïda davant de Déu especialment en el nostre temps —reconeix Benet XVI—. Simplement ja no som capaços d'escoltar-lo: hi ha massa freqüències diferents que acaparen l'atenció de la nostra oïda. El que es diu d'Ei ens sembla precientífic, com si ja no fos adaptat al nostre temps.» I hi afegia, en relació amb els pobles d'Àfrica i Àsia: «L'autèntica amenaça a la seva identitat no la veuen

El Papa va beneir el nou orgue de la basílica de l'antiga capella de Ratisbona.

nisme. (...) No fem al respecte a les altres religions; al profund respecte de la seva fe, si confessem en veu alta i sense subterfugis a aquell Déu que s'oposa a la violència amb el seu patiment, que davant del mal i el seu poder posa com a límit i

anys, a més de cardenals i bisbes de la zona.

A la tarda el Pontífex va celebrar la litúrgia de vespres a la basílica de Santa Anna a Altötting. Benet XVI va posar en relleu l'escassetat de sacerdots a l'Església catòlica i va dir que Amèrica Llatina i Àfrica esperen «heralds» que duguin l'Evangeli de la pau i que la collita podria ser més gran a Occident i Rússia si hi hagués més segadors. Per això va implorar a Déu que «miri el món», «se'n compadeixi» i hi enviï «segadors», després d'afirmar que el món viu hores «atribolades» i necessita missatgers de l'Evangeli, testimonis i persones que indiquen el camí cap a la via de l'abundància.

Un dels moments més emotius del viatge papal va ser la visita a la petita localitat de Marktl am Inn, on va néixer fa 79 anys. Va ser una visita molt breu. El Bisbe de Roma va visitar l'església parroquial de Sant Oswald, on hi ha la pila on va ser batejat. A la localitat, d'uns 2.700 habitants, el Papa va saludar i conversar amb els veïns. L'acompanyava el seu germà Georg.

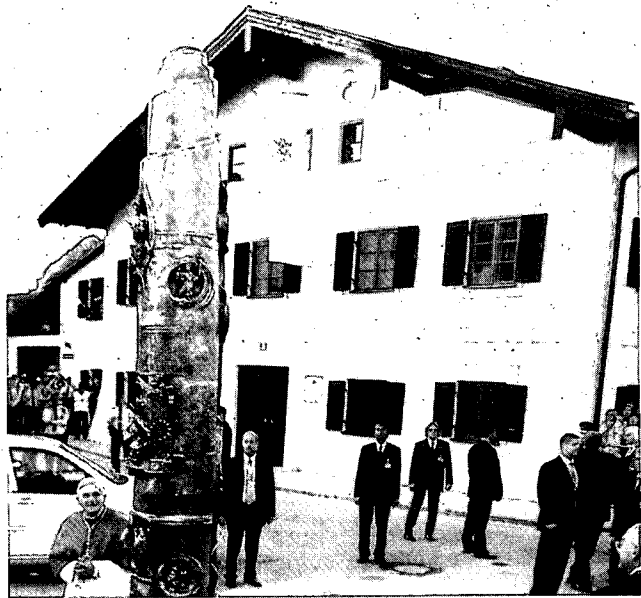
Ratisbona

La fe no és una cosa que fa por, sinó tot al contrari. Així ho va afirmar Benet XVI en una multitudinària missa celebrada a

(continua a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

Ratisbona el dia 12, recordant el lema del viatge: «Qui creu no està mai sol!». Més de 250.000 persones es van congregar a l'esplanada d'Islinger Feld per mostrar la seva estimació al Papa, que en aquesta

El Pontífex davant de la seva casa natal.

ciutat va ser catedràtic i vicerector de la Universitat. Benet XVI, que no va amagar la seva emoció davant l'entusiasme de la gent, va dedicar la seva homilia a oferir una catequesi sobre el cor de la fe cristiana com a resposta a les inquietuds dels homes i les dones contemporanis: «És important dir amb claredat en quin Déu creiem i professar convençuts aquest rostre humà de Déu. Només això ens allibera de la por de Déu. (...) Només aquest Déu ens salva de la por del món i de l'ansia davant del buit de la pròpia existència.»

El Pontífex va indicar que «creiem (...) en aquest Déu que entra en relació amb nosaltres, éssers humans, que és per a nosaltres origen i futur. D'aquesta manera, la fe és al mateix temps esperança, és la certesa que tenim un futur i que no caurem en el buit. I la fe és amor, perquè l'amor de Déu ens vol "contagiar"». El Papa també es va preguntar si és possible creure en Déu actualment i responia: «Els comptes de l'home, sense Déu, no quadren, i els comptes del món, amb tot el seu vast univers, sense Ell no quadren.» Per això, va animar els fidels a donar testimoni de Déu: «Amb aquesta fe no ens hem d'amagar, amb ella no hem de tenir por de trobar-nos en un carreró sense sortida. Estem contents de poder conèixer Déu! I procurem demostrar també als altres la racionalitat de la fe.»

El mateix dia, en un esperat discurs pronunciat a la Universitat de Ratisbona, Benet XVI va posar les bases perquè pugui tenir lloc el diàleg entre cultures i religions: la seva proposta és una nova relació entre fe i raó. En un món caracteritzat per la convivència de cultures i religions, el Papa va considerar que el diàleg només és

possible «si la raó i la fe avancen juntes d'una manera nova, si superem la limitació imposada per la raó mateixa a allò que és empíricament verificable, i si una vegada més generem nous horitzons».

Segons el Papa bavarès, «només així serem capaços d'aconseguir aquest diàleg genuí de cultures i religions que necessitem amb urgència avui», va reconèixer en un discurs en què va citar pensadors i teòlegs musulmans, així com alguns dels clàssics de la filosofia occidental. El bisbe de Roma va constatar que «en el món occidental s'afirma àmpliament que només la raó positiva i les formes de la filosofia que s'hi basen són universalment vàlides. (...) Una raó que és sorda a la divinitat i que relega la religió a l'espectre de les subcultures és incapaç d'entrar en diàleg amb les cultures».

Més endavant, va explicar que «Occident ha estat posat en perill durant molt de temps per aquesta aversió en què es basa la seva racionalitat, i per tant només pot experimentar un gran perjudici. Cal valentia per comprometre tota l'amplitud de la raó i no la negació de la seva grandesa: aquest és el programa amb què la teologia ancorada en la fe bíblica ingressa en el debat del nostre temps».

Diàleg ecumènic

Les vespres del dia 12 van tenir lloc a la catedral de Ratisbona, marcades per l'ecumenisme. Les tres claus per avançar en el camí de la unitat entre els cristians són «confessió» de Crist, «testimoni» i «amor», va explicar el Papa en la trobada de la seva visita a Baviera dedicat a representants d'altres Esglésies i comunitats cristianes. La trobada va comptar amb la participació de pastors de l'Església luterana i de l'ortodoxa de Baviera, i va constatar els dos grans èxits ecumènics dels darrers temps: la firma de la declaració conjunta de catòlics i luterans sobre la doctrina de la justificació, i la represa del diàleg teològic entre catòlics i ortodoxos.

«És important que portem a diàleg no només fragments, sinó la plena imatge de Déu», va indicar el Pontífex. «En aquesta confessió comuna, i en aquesta tasca comuna, no hi ha divisió entre nosaltres», va dir als protestants i als ortodoxos, convidant-los a resar «perquè aquest fonament comú s'enforteixi encara més». El Bisbe de Roma va assegurar que aquesta confessió de la fe en Crist únic salvador de l'ésser humà «s'ha de convertir en testi-

El Papa va visitar amb el seu germà la tomba de la seva família.

Benet XVI va ser acollit afectuosament pels seus conciutadans.

moni. (...) En un món ple de confusió hem de donar novament testimoni dels criteris que fan que la vida sigui veritablement vida». En darrer lloc, va presentar com a clau per avançar cap a la unitat plena dels cristians la paraula «agapé», amor, a la qual ha dedicat la seva primera encíclica.

La jornada del dimecres 13 va tenir un marcat caire familiar i privat. Benet XVI va visitar la tomba on reposen les restes mortals dels seus pares i de la seva única germana, Mária, en una jornada molt íntima i emotiva. Agenollat al costat del seu germà, Mons. Georg, el Papa es va recollir en oració davant la tomba dels seus familiars. Després de la pregària, en veure que moltes persones s'havien concentrat a les portes del cementiri, el Papa va baixar del cotxe per saludar-les i conversar-hi durant uns vint minuts.

A continuació, el Papa i el seu germà

van anar a visitar la casa de Pentling, barri de Ratisbona, on vivia el teòleg Joseph Ratzinger quan era catedràtic a la Universitat de la ciutat bavaresa. Va ser una jornada dedicada pel Papa sobretot al seu germà. Benet XVI també va beneir el nou orgue de la basílica de l'antiga capella de Ratisbona (Alte Kapelle), en la qual va ser director del cor Mons. Georg durant molts anys. En aquest acte de pregària, el Pontífex va destacar que el cant no serveix només per embellir la litúrgia, sinó que com explica la constitució sobre la Sagrada Litúrgia del Concili Vaticà II, *Sacrosanctum concilium*, «n'és part necessària i integrant».

Al tancament d'aquesta edició estava previst que el Papa es traslladés a Freising per trobar-se amb els sacerdots i diaques permanents de Baviera, per adreçar-se després cap a l'aeroport de Munic per anar a Roma. (Zenit)

Vaticà

Lefebvristes es reconcilien amb Roma i creen un institut

ROMA.— Cinc sacerdots i seminaristes, que majoritàriament havien pertangut a la Fraternitat Sacerdotal Sant Pius X, fundada per l'arquebisbe Marcel Lefebvre, han tornat a la comunió plena amb l'Església catòlica i han fundat l'Institut del Bon Pastor. Aquesta nova societat de vida apostòlica de dret pontifici va ser erigida el 8 de setembre, a Roma. En formen part persones que volen celebrar la litúrgia tal com era en vigor a l'Església llatina fins a l'any 1962.

L'institut reuneix sacerdots que volen «exercir el sacerdoci en la tradició doctrinal i litúrgica de la santa Església catòlica romana», ha explicat en un comunicat el cardenal Jean-Pierre Ricard, arquebisbe de Bordeus, on serà present l'institut. «Des del inici del seu pontificat, el Papa ha manifestat la seva preocupació per una tornada a la plena comunió dels que han seguit Mons. Lefebvre i ha desitjat oferir gestos d'acollida», afirma el purpurat.

El cardenal Ricard explica que «el mateix Papa ha pres la decisió d'erigir aquest nou institut. En aquesta decisió hi ha la voluntat de proposar una experiència de reconciliació i de comunió que s'haurà de refermar i aprofundir amb els fets. Per aquest motiu, els estatuts d'aquest institut són aprovats *ad experimentum* per un període de cinc anys». «Compartim profundament aquesta preocupació de reconciliació i de comunió del

Papa, i n'acollim filialment la decisió», afirma el purpurat, que també és membre de la Comissió Pontifícia Ecclesia Dei, creada per Joan Pau II per facilitar la plena comunió eclesial dels sacerdots, seminaristes, comunitats i religiosos i religioses d'alguna manera lligats a la Fraternitat fundada per Lefebvre, que desitgin romandre units al successor de Pere a l'Església catòlica, conservant-ne les tradicions espirituals i litúrgiques.

L'arquebisbe de Bordeus informa que ara es farà una «convenció» entre l'institut i l'arxidiòcesi per establir les modalitats de la seva presència. Cal, reconeix, «tota una tasca de pacificació, reconciliació i comunió, ja que la violència ha caracteritzat fins als darrers mesos les relacions de diverses membres d'aquest institut amb l'Església diocesana». (Zenit)

ÍNDIA

Dolor de l'episcopat per l'atemptat contra musulmans

NOVA DELHI.— Des de l'episcopat catòlic de l'Índia s'ha fet públic el profund dolor i el rebuig per l'atemptat que el 8 de setembre passat va semblar de mort la comunitat musulmana de Malegaon. Almenys 38 persones van morir i un centenar van resultar ferides per tres explosions a la ciutat de majoria musulmana. L'atac «ha de ser condemnat de la manera més dura»; és «una tragèdia que infon terror en les ments i als cors de la població, un terror que compartim», va expressar el president de la Conferència dels Bisbes Catòlics de l'Índia (CBCI) a AsiaNews.it. «Desitjo animar sobretot les persones que no cedeixen i volen donar sempre una oportunitat a l'esperança. L'Índia té una rica tradició de tolerància i respecte religiós i per tant és just esperar en un futur millor, fet de respecte i d'harmonia», va subratllar el purpurat. I va exhortar: «ha arribat el moment de reorientar la nostra vida vers Déu: cadascú, sigui quina sigui la seva religió, està cridat a girar els ulls vers Déu», que «ens ha donat la vida i sosté el món amb el seu poder», que «ens demana respectar la vida de tota persona i de tot poble». (Zenit)

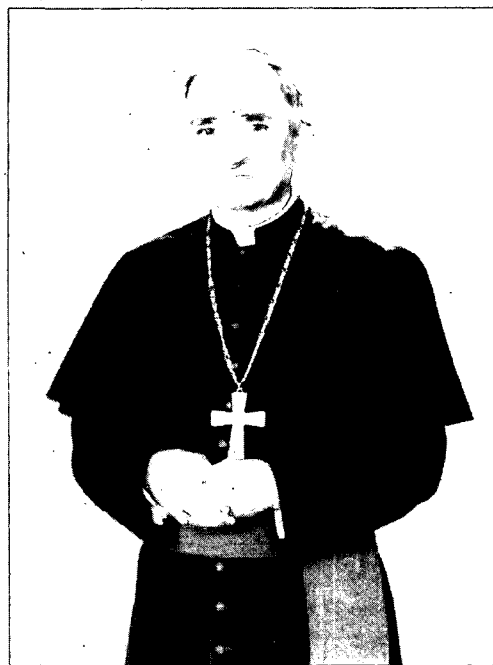
SUÏSSA

El Vaticà demana una moratòria per a l'ús de bombes «cluster»

GINEBRA.— No és possible continuar permetent la mort de víctimes innocents a causa d'armes d'efectes indiscriminats, com ara les bombes *cluster*, motiu pel qual la Santa Seu ha demanat una moratòria en l'ús i tractats internacionals que les prohibeixin i les restringeixin. La veu de l'Església va ressonar de boca de l'arquebisbe Silvano Maria Tomasi, observador permanent davant l'oficina de les Nacions Unides de Ginebra, durant la reunió del grup d'experts governamentals sobre la convenció per a la prohibició o restricció de l'ús d'armes convencionals amb efectes indiscriminats, celebrada del 28 d'agost al 6 de setembre.

Les bombes *cluster* o bombes de fragmentació són una mena d'arma que ha mort gran quantitat de civils, amb efectes freqüentment indiscriminats, i que es troba emmagatzemada en grans quantitats en més de 70 països. Les bombes *cluster* contenen un dispositiu que, en obrir-se, allibera un gran nombre de petites bombes. Aquestes «submunicions» causen diferents danys, com ara la perforació de vehicles blindats amb la seva càrrega explosiva, i fereixen o maten el màxim nombre de persones possible amb els fragments de metralla o provoquen incendis.

«Les víctimes de conflictes passats i les víctimes potencials de conflictes futurs no poden esperar anys de negociacions i de discussions» sobre l'ús d'aquestes armes, va dir Mons. Tomasi. Per aquest motiu, «se n'imposa una moratòria en l'ús». Al mateix temps, va demanar l'adopció d'un tractat internacional per a la prohibició o restricció de l'ús d'aquestes armes convencionals amb efectes indiscriminats en nom de les víctimes passades i futures. (Zenit)

Mons. Tomasi.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

Espanya

Guadalupe inicia un any de celebracions

■ El monestir viu il·lusionat l'arribada de pelegrins

GUADALUPE.— El 8 de setembre va començar un any celebratiu al santuari de Guadalupe, convocat pels bisbes d'Extremadura i de Toledo, per commemorar el primer centenari de la proclamació de la Mare de Déu de Guadalupe com a patrona d'Extremadura, que va tenir lloc el 20 de març del 1907 per Pius X. Els prelatos han demanat, en una carta, que s'organitzin diferents activitats per «orientar i enfortir la vida cristiana dels fidels des de la devoció a la Santíssima Mare de Déu».

Fra José Arenas és el rector de Guadalupe i viu aquest any festiu amb molta intensitat: «De fet, és tot un trienni, fins a l'any 2008, quan celebrem no únicament la declaració de la Mare de Déu de Guadalupe com a patrona d'Extremadura. També commemorem els centenaris de la primera peregrinació de les diòcesis extremesnes i de la presència dels franciscans al monestir de Guadalupe.»

Els actes van començar ja el 31 d'agost amb una novena. El dia 7 de setembre a la nit arribaven els pelegrins al monestir de Guadalupe per participar en una vetlla mariana. L'endemà tenia lloc el Rosari de l'aurora i una missa en què eren presents sis bisbes, els extremesnes i els

toledans; més de 60 preveres i moltíssims fidels i pelegrins.

D'aquesta jornada, fra Arenas recorda especialment «la processó pel claustre mudèjar, que va ser molt emotiva. La

«Els anys jubilar són oportunitats per començar de zero, per recuperar la frescor, la il·lusió i l'empenta dels primers temps»

patrona d'Extremadura, territorialment pertany a l'arxidiòcesi de Toledo. Els bisbes van dir que la Mare de Déu és de tothom, independentment del territori on es trobi. Per això van fer una crida a la confraternització, a veure més allò que uneix que allò que ens separa, a agrair els dons de la Mare de Déu...».

Segons el rector de Guadalupe, enguany és una bona ocasió «que ens dona l'Església per renovar-nos per dins. De vegades ens instal·lem, ens aburgesem i caiem en la rutina.

Els anys jubilar són oportunitats per començar de zero, per recuperar la frescor, la il·lusió i l'empenta dels primers temps, i cal saber aprofitar-ho».

Els franciscans del monestir de Guadalupe són conscients, a més, que aquesta celebració és una crida a donar testimoni de la seva fe d'una manera especial. En aquest sentit, fra José Arenas assegura que «estem vivint aquest any amb esperança i també amb un plus d'exigència, perquè hem de ser capaços de fer present l'Evangeli com a Bona Nova.

Una mostra de l'amor a la Mare de Déu de Guadalupe.

Des de Guadalupe ens agradaria que els fruits d'aquest any anessin en la línia de la universalitat, de la conversió i de la renovació».

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Servei de TELEASSISTÈNCIA dins i fora del domicili

Assistència permanent mitjançant connexió instantània amb la nostra central d'alarmes

TELEASSISTÈNCIA AL DOMICILI

- Emergències per malaltia
- Accidents domèstics
- Intrusisme o intent de robatori

TELEASSISTÈNCIA FORA DEL DOMICILI

- Localització en cas d'extraviament o pèrdua
- Accidents a la via pública
- Situació de perill a la via pública

Us oferim el paquet de prestacions més ampli i complet del mercat.

Sempre al vostre costat

SANIGRUP TELEASISTENCIA, SL

Truqueu-nos o visiteu-nos sense compromís

Tel. 902 10 28 28

www.sanigrupteleasistencia.com

Av. Diagonal, 462 — 08006 - Barcelona

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Jesús a la presó?

Jesús ens diu en l'evangeli: «Era a la presó i vinguéu a veure'm.» Jesús a la presó! Tanmateix no ens consta que Jesús hagués estat empresonat. Certament ho estigué, ho està i ho estarà en cadascuna de les persones que aquí i arreu estan empresonades.

La presó és dins la ciutat. Però està tancada i no és present en la vida de la societat. I està plena de persones: els qui estan al servei dels empresonats i els qui, privats de llibertat, compleixen condemna o esperen el judici i la sentència. La Mare de Déu de la Mercè és patrona de tothom qui està vinculat a la presó. Per això, avui, podem pensar una mica més en aquest món.

El cristianisme ofereix un missatge d'esperança a tots els qui són a la presó. Aquest missatge reconeix que Jesús cerca cada persona en qualsevol situació en què es trobi, per tal d'oferir-li la salvació i no per imposar-la-hi. Crist espera de l'home una acceptació confiada de viure practicant el bé. Es tracta d'un camí de vegades llarg però estimulante, perquè no es recorre en solitari, sinó en companyia del mateix Crist. Jesús és un company de viatge pacient, que sap respectar els temps i els ritmes del cor humà, a la vegada que anima

constantment en l'assoliment de la meta de la salvació.

Els qui es troben a la presó pensen amb nostàlgia o amb remordiment en els temps en què eren lliures. Sofreixen amb amargor el moment present, que sembla que no passa mai. Però fins i tot el temps transcorregut a la presó és temps de Déu, que ha de ser viscut oferint-lo a Déu com a ocasió de veritat i de conversió.

La presó només té sentit quan, afirmant les exigències de la justícia i reprovant el delictes, serveix per renovar l'home, oferint a qui s'ha equivocat una possibilitat per reflexionar i canviar de vida i per integrar-se amb plenitud a la societat. Si s'aconsegueix això tota la societat s'alegrarà i les mateixes persones a les quals s'ha ofès amb els delictes experimentaran que se'ls ha fet més justícia en veure el canvi interior dels delinqüents que en constatar el càstig que han pagat.

En general es pot dir que aquesta forma de càstig només aconsegueix en part fer front al fenomen de la delinqüència, i, en alguns casos, els problemes que crea són més grans que els que intenta solucionar. Hi ha ocasions en què la presó es converteix en lloc de violèn-

cia, i això fa difícil o inútil qualsevol intent educatiu de les mesures de reclusió.

El passat mes de juny vaig tenir el goig d'inaugurar a Barcelona la reunió del Comitè Europeu de la Comissió Internacional de Pastoral Penitenciària Catòlica. En la declaració final s'afirma que «la presó és la conseqüència del fracàs de les polítiques socials respecte dels pobres i dels estrangers». Estem lluny encara del moment en què la nostra consciència pugui quedar tranquil·la d'haver fet tot el possible per prevenir la delinqüència i reprimir-la eficaçment, i al mateix temps oferir als delinqüents un camí de rehabilitació i de reinserció positiva a la societat.

El servei pastoral a les presons és molt important. A Catalunya hi treballen especialment els mercedaris. Aquell Comitè Europeu afirma que «el que és essencial d'aquest servei és anunciar que el perdó és possible, infondre esperança als qui l'han perduda i així permetre l'arribada del perdó: fer descobrir la misericòrdia de Déu. Aquest treball sobre el perdó és el nostre treball de reinserció». Gràcies per aquest treball que realitzeu sacerdots i voluntaris a les nostres presons.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

De les nostres festes majors

L'estiu, tot just acabat, és un temps de festes majors i la festa major, al nostre país, és una manifestació de les nostres arrels cristianes. He tingut el goig de viure'n unes quantes.

No és contrari a una correcta laïcitat mantenir i celebrar el contingut religiós que sovint tenen les festes. Una certa tendència actual, en canvi, vol accentuar la vessant lúdica de les festes i amagar-ne o minvar-ne el seu sentit religiós, quan aquest és la seva raó de ser. Buidaria la festa i faria que perillés la seva pervivència. Seria com haver d'alegrar-nos sense tenir res de què alegrar-nos. Ja ho denunciava Chesterton fa molts anys amb la seva amable ironia: «No cal que se'ns digui que ens alegrem el 25 de desembre perquè això seria com si algú ens digués que ens alegrem a un quart de dotze d'un dijous al matí.» No; per Nadal ens alegrem perquè celebrem el naixement del Fill de Déu. I el mateix passa amb moltes festes, que són la «festa de sant tal o santa tal altra», o de la Mare de Déu. És veritat que algunes festes tenen el seu origen en

èpoques anteriors al cristianisme. Però ja fa molts anys que van ser cristianitzades. És el que ha fet sempre la fe: ha fecundat la cultura, l'ha enriquit i li ha donat un sentit més profund. De les basíliques romanes, que eren mercats, en va fer temples cristians. Així ha estat la nostra història.

En tres dies seguits vivim en aquestes contrades festes d'indubtable origen cristià: Santa Tecla, la Mare de Déu de la Mercè i la Mare de Déu de Misericòrdia. Santa Tecla és l'exemple prototípic de màrtir dels principis del cristianisme sota l'imperi romà. La devoció a Tarragona s'inicià de manera indirecta: sant Pau hi va predicar. La vinculació de la protomàrtir Tecla a sant Pau és coneguda des del segle II gràcies a les *Actes* i va generar el culte local a la santa.

La festa de la Mare de Déu de la Mercè té el seu origen en l'aparició que va tenir sant Pere Nolasc, fundador juntament amb sant Ramon de Penyafort de l'Orde de la Mercè per al rescat dels captius, la qual va ser instituída pel rei Jaume I. He de confessar que, des de la meua ordenació episcopal, poques sensacions he viscut tan colpidores com

el celebrar l'eucaristia al Centre Penitenciari de Tarragona, cosa que espero Déu em permeti fer novament enguany.

La de la Mare de Déu de Misericòrdia a Reus és l'únic cas d'aparició al Camp de Tarragona i la tradició que es conta al seu entorn és, contràriament a les indefinicions que caracteritzen els casos de troballa o de manifestació, la més ben documentada. La Mare de Déu s'aparegué el dia 25 de setembre de l'any 1592 a una pastora anomenada Isabel Besora, filla de Joan, tintorer i teixidor, i de Caterina, la seva muller.

És a dir, tres festes ben cristianes i ben catalanes. Trobem molt bé que es facin actes lúdics populars i que s'hi assisteixi i que s'hi participi, però no hauríem d'oblidar que també són del poble els actes religiosos. Sense aquests no haurien sorgit els altres i quina millor manera d'aprofundir en les nostres arrels que participar en els actes de culte de les nostres festes majors. Seria també una forma de complir aquell manament del Decàleg que ens parla de santificar les festes.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Lluçà Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

La vida com a excursió

Fa poc vaig poder gaudir d'una excursió als Pirineus occidentals, pujant des de França al Vignemale (3.298 metres). El camí puja per una immensa glacera, un paisatge preciós que fa de l'excursió una delícia que deixa en el muntanyenc un regust per tornar-hi, per contemplar aquella meravella. En l'ascensió, el cansament augmenta a mesura que s'avança en temps de marxa i altura. A l'arribar al cim, no obstant això, ens plantejem fer altres cims, ja que els del voltant es veien bastant a prop, era encara aviat i unes suaus crestes anaven com unint les muntanyes, totes elles de més de 3.000 metres. Vaig recordar el que duia escrit a la samarreta un noi que m'acompanyava en una altra ocasió: «La visió de l'heroi és el somni del covard.» El que vèiem des d'aquí dalt, el panorama impressionant que es domina des d'aquestes altures, és el que somia qui no s'atreveix a fer el primer pas, qui es queda a baix, somiant pujar-hi un dia. I aquesta visió anima a fer altres cims...

Pujar una muntanya és una manera de contemplar la naturalesa, però penso que té un sentit màgic. És una imatge de la vida com a ascensió, ja que sempre estem pujant, i en moltes ocasions —en la vida, com en la muntanya— cal tenir valor, coratge, voluntat de superar sacrificis que es presenten de formes diverses. Penso que aquesta voluntat —fortalesa, decisió— és molt important en l'educació ja que qui la posseeix és capaç de contrarestar els condicionaments personals o ambientals. És a dir, els efectes negatius que puguin venir per naixement, ambient, dificultats exteriors o interiors ja no ens enfonsen sinó que sabem ser amos de nosaltres mateixos, anar cap a on hem d'anar.

I per tot això cal saber aprofitar tots els elements: tant els positius com també els negatius. Es parla molt de la importància de l'educació emocional, afectiva... el caràcter, una plasmació d'uns trets que hem d'educar per ser psicològicament equilibrats: que la intel·ligència, voluntat i sensibilitat estiguin en harmonia perfecta. Es pot dir que una bona educació va dirigida a tota la persona (intel·ligència, voluntat

i passions), però és molt important l'educació del cor. Amb el cor educat, sigui quina sigui la capacitat intel·lectual que posseim, la intel·ligència és capaç d'actuar amb més claredat i es fa atenta, penetrant per allò que ha de fer, fins i tot serà més àgil i potent que la de molts altres que potser tenen més talents però per aquesta mena de mandra no els saben aprofitar. I no solament el coneixement, també la memòria queda afectada per la vida virtuosa, perquè ens passa de vegades que anomenem «distraccions» al que ens oblidem

per manca d'interès, de motivacions. Quan estem motivats, despleguem una repetició d'actes bons, la voluntat es torna ferma, tenaç i perseverant: sabem el que volem i ho aconseguim malgrat les dificultats.

I fins i tot aquesta educació arriba a la sensibilitat, va assolint una finor i delicadesa, un tarannà que ja no està subjecte a empipaments: la moderació i la templança donen fruits de serenitat i de pau. Les «virtuts» que es generen van més enllà del que anomenem «valors», ja que no sols ens fan conèixer, sinó que

ens ajuden a créixer com a persones, ens donen la força per viure segons la veritat i el bé. Tristament moltes vegades aquestes virtuts no es veuen en els models que ens ofereix la societat, i el món està ple d'injustícies, d'irresponsabilitats, d'infidelitats, d'egoisme... és veritat, però també veiem com hi ha també al voltant nostre l'honestat, la responsabilitat, el servei, la fidelitat, la justícia, la generositat, la paciència, la bondat, etc. El món necessita aquests models, i —com deia Walt Disney— això ens ajuda a no esperar les oportunitats sinó a buscar-les, veure cada problema com l'oportunitat de trobar una solució, cada desert com l'oportunitat de trobar un oasi, cada nit com un misteri a resoldre, cada dia com una nova oportunitat de ser feliç. No hem de témer perdre ni pensar en ser els millors, sinó donar el millor de nosaltres mateixos, per ser cada dia una mica millor. El que és difícil no és arribar al cim, sinó no deixar de pujar-hi mai. I el millor de la vida és poder tenir «amics», algú qui ens conegui i estimi com la pròpia ànima.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Uns quants exemples

No és infreqüent que algú preguntí a un sacerdot de quina manera es pot tenir un sentit continuat de la presència de Déu. Els espirituals solen indicar força solucions per ajudar la ment a fixar l'atenció sovintejada a nostre Senyor. Hi ha com una mena de mnemotècnia per a viure el diàleg continu amb Déu. Ajuts que són com una mena de caminadors que han de permetre que arribi un benaurat moment en el qual hom s'hagi avesat a un diàleg amistós amb el Senyor a totes hores.

Conec persones que tenen algunes imatges a diversos indrets estratègics de la casa com ajuts per enlairar el cor a Déu, tant en entrar com en sortir del domicili. Hi ha qui té escrita alguna frase evangèlica diària a la seva tauleta de nit que esdevé pensament espiritual durant el dia. Sé d'altres que fan servir la resposta del salm responsorial de la missa diària o de la del diumenge, etc. Tot això reclama una estoneta de pausa dedicada només a pregar. La pausa pot ser de 10 a 20 minuts. Pausa que, avui dia, és possible fer acompanyat per Internet. És el cas d'un lloc web molt ben fet dels pares jesuïtes.

Aquí, no fa molt, m'interrogava sobre mitjans per fer viva la presència divina, li vaig explicar dues petites anècdotes. Una vegada, un senyor bisbe, em va convidar a casa seva. Abans vaig haver de passar per les oficines d'aquell bisbat tal com m'havia dit. Quan vam passar el llindar de la porta de palau va fer el senyal de la creu. El gest em va produir un grat respecte. Vaig interpretar que s'havia proposat fer el signe cristià cada vegada que havia de traspasar aquell llindar. La segona anècdota és potser encara més simple, però no menys meritòria: passava per la vorera d'un carrer en obres i una senyora que duia un cabàs i que devia anar a comprar, abans de passar la clau a la porta de casa seva, va fer el senyal de la creu.

El senyal de la creu, la primera cosa que ens feren el ministre de l'Església, els nostres pares i padrins el dia del nostre baptisme, és el senyal del cristià. Magnífica expressió de la nostra fe en la Santa Trinitat. En Déu que ens ha creat, ens ha redimit i ens ha santificat. I que, cada dia, és amb nosaltres. «En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant», diem, mentre la nostra mà va marcant el senyal de la creu redemptora.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Betània (Fira de València)

Quan vaig entrar a la gran nau de la Fira de la Família, ja tenia triades les meves preferències, però no em volia tancar a cap possibilitat. Comentant la meua vinculació a la revista *betania.es*, em van dir que havien vist un estand amb aquest nom. La meua sorpresa va ser majúscula i vaig buscar de seguida on era. Efectivament, hi apareixia la paraula, però d'aquesta manera: Associació Civil Fundació Betània.

Cal dir que no m'interessen gens les telenovel·les veneçolanes, però que, com tothom, n'he vist algun fragment. Que el lector imagini que hi vaig trobar senyoretes que no explicaven xafarderies, parlaven de la Mare de Déu que s'havia aparegut en una finca anomenada Betània. En la meua cosmovisió del transcendent, crec que no poden existir aparicions d'un ésser que existeix ja a l'eternitat, sinó la possibilitat que a algú se li concedeixi la gràcia de treure el cap a l'Eternitat. Torno a repetir que qui em va atendre ho va fer amb una amabilitat exquisida, i que no es va entestar a demostrar-me res. Em va explicar tot el que li havia passat a la seva mare, ja morta, al seu pare, i a ella mateixa. Parlava amb naturalitat, amb una elegància senzilla. Em resulta impossible recordar el gran nombre de germans que eren, el gran nombre de fills que tenien i els amics que els acompanyaven. I tota aquesta tramoia organitzada a la fira per què? Per transmetre una convicció, que era un missatge i que resumit, molt resumit, és aquest: Maria és reconciliadora dels pobles.

No cal dir que m'ho vaig passar molt bé, si afegeixo que tots eren de l'estimada Amèrica Llatina. L'espòs vidu i pare d'aquella feliç prole era de Siena i vam compartir records de Roma i de Terra Santa, especialment de Natzaret. Parlaven amb mi, em presentaven tota la resta sense cap recel, i em van donar a mi i a tothom cartolines amb informació i pregàries de contingut molt senzill. A les aparicions que m'explicaven no hi havia cap desig de monopoli o pruija d'originalitat. Parlaven, parlàvem, de Maria, la mare de Jesús, a la qual se li havien incorporat les advocacions diferents. Ells no es consideraven pas uns vidents privilegiats i jo un plebeu inferior. Com que tractàvem de la nostra mare, no hi havia ni exclusives ni privilegis. Jo sé que, en la gran família dels cristians, tots som fills mimats de Santa Maria. Més tard vaig pensar en aquesta aparició, aprovada per la jerarquia local, i vaig tenir la satisfacció de veure que la Mare de Déu no fa distinció de continents, i que tenia un altre motiu, afegit a molts més, per no dir mai a ningú amb menyspreu *sudaca*, ja que, potser, es podia tractar d'un confident de la nostra estimada Mare. De tant en tant, aquesta simpàtica tropa feia un concert. En vaig poder sentir un al costat. Les cançons parlaven de la nostra fe. Per acabar van entonar la popular cançó *Alma llanera* i, en aquest moment, la majoria dels espectadors van cantar amb ells, amb gran alegria i satisfacció.

Aquesta estona que vaig passar en aquest racó de l'Associació Civil Fundació Betània va ser una estona de Cel? No ho sé, l'única cosa que puc dir és que em vaig sentir acollit, feliç, en família. Aquests moments van ser un de tants miracles de la Fira. Dic miracles perquè, malauradament, estic acostumat al fet que, qui sigui que es digna a donar-me alguna explicació del seu *carisma* ho fa amb la pruija que hauré d'acceptar el supòsit que ells són els millors.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Cant a la vida en cinc estrofes

No sempre és fàcil observar el fil conductor que uneix diferents esdeveniments de la vida. La meua agenda particular em va recordar que en tres dies havia de participar, al contrari del títol d'una pel·lícula molt coneguda, en una boda i quatre funerals. La boda d'un amic amb qui he compartit moments de recerca personal i quatre funerals: un germà marista, un germà d'un amic jesuïta, el pare d'un germà marista i un cosí de família. Llums i ombres, somriures i llàgrimes, trobades i pèrdues, plenitud i buidor... són expressions polars de la realitat fonamental, vida i mort, que actua de fil conductor d'aquestes vivències meves.

La coincidència ha volgut que en aquests mateixos dies Barcelona hagi estat l'escenari del Congrés Mundial de Cardiologia 2006, amb la participació de 30.000 especialistes en la matèria. Les ponències i comunicacions no han aconseguit detenir l'aturada cardíaca d'algunes persones a les exèquies de les quals he assistit. Quin contrast! Tot i les millores substancials de la medicina, s'experimenta la sensació d'impotència i límit. El moment final arriba, inexorablement. A tot estirar, es postposa per un temps, però poc més.

Els rotatius han afirmat que «un de cada tres divorcis es produeix al setembre». Una de les causes que apunten els sociòlegs es refereix a la dificultat que comporta viure 24 hores al dia junts a l'estiu i no només els caps de setmana, com passa durant el curs. La convivència estreta dinamita la continuïtat de les relacions i els projectes matrimonials es trenquen a trossos. L'experiència dels quatre funerals ha estat la contrària. Tots ells han culminat un projecte de fidelitat en el temps, amb la mateixa parella tota la vida i morint en edats avançades, exceptuant el germà Felip Gallifa que ha estat víctima d'un càncer als 56 anys, però que també ha estat home de projecte únic; viscut a fons. Sovint es presenta la ruptura com una cosa natural i, fins i tot, desitjable i la

pervivència d'un projecte com una utopia. No és veritat. La vida d'aquestes quatre persones evidencia que la fidelitat és possible. En el seu cas, més encara, que és desitjable perquè ha existit amor fins al final. Un amor profund i sense idealitzacions, pastat per un quotidià que ennobleix sentiments i enforteix projectes de vida, com he pogut detectar clarament en els meus cosins Pere i Teresa.

Tots ells han viscut, amb matisos personals, la fe cristiana, traduïda en impuls per trobar sentit a l'existència, gaudir de les petites coses i complir amb les seves obligacions. En el Xavier i la Núria, la fe es converteix en reclam nupcial i en horitzó de sentit on es comparteix la vida, el silenci, les il·lusions i l'afany de ser conscients. El funeral del germà Felip va trencar totes les capacitats d'acollida del monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes. Per què es van trobar centenars de persones per donar-li l'últim adéu, juntament amb els seus pares, tots dos vius i a prop dels 90 anys? Morir en plenitud de vida impacta més, però crec que la clau la trobem en el fet que el germà Felip vivia la fe sense complexos enmig dels professors i dels pares de família, dels nens i joves, dedicat enterament a l'educació escolar, a l'ecologia i al muntanyisme, a plantejar la vida com una aventura. La seva fe, com el seu cristianisme, no era criticadora ni avorrida, sinó pur entusiasme i compromís social a favor dels més desfavorits. Tenia una fe contagiosa per la vida i no pels discursos. La seva pastoral juvenil i vocacional no era cap càrrega pesada sinó un repte i un estímul. Els joves han sentit la pèrdua d'un guia que els aproximava a Déu. A tots ens deixa una estela i una clau per replantejar-nos el rostre d'una Església que aposta per les persones, seguint el model de Jesús de Natzaret.

En definitiva, aquests cinc esdeveniments s'han convertit en un cant a la vida en cinc estrofes.

Finestra a la vida

Victòria Molins, S.T.J.

Amics anònims

(Dedicat a un lector de «Catalunya Cristiana» de València)

En tornar a la meua feina de l'editorial em vaig trobar una carta que em va commoure profundament. La veritat és que hi ha gent que té una sensibilitat especial.

Es veu que aquest senyor —l'autor de la carta— llegeix els meus articles i li'n va impressionar un que va sortir publicat el juny d'aquest any i en el qual parlava d'un noi amic meu que volia ser com el bon lladre, sant Dimes. Doncs bé, m'envia una estampa del sant perquè la hi doni i em diu que a València hi ha una capella a la catedral on es venera aquest lladre que, segons l'Evangeli, va robar també el cor de Déu.

Aquestes són algunes de les seves paraules: «En veure que el vostre amic s'interessa per la figura de sant Dimes, el bon lladre, m'he sentit commogut, perquè jo també li tinc una particular devoció. És meravellós. Ho va robar TOT a la seua vida: la terra i el Cel...» Em parla després dels marginats i de la tendresa de Déu i afegeix: «No oblidu mai cap mena de marginats; en fan molta pena, i confio que, dins d'aquell lloc, puguin trobar-hi Déu que es manifesta de tantes maneres. Si ell poguera entrar dins seu i trobar allí el més gran i bon amic, Jesús, tot restaria ja com solucionat!»

Tan bon punt he acabat de llegir la carta he agafat el mòbil i li he trucat per

poder-nos veure i donar-li l'estampa. Hem quedat a la sortida del metro de Paral·lel i a l'hora fixada, ens hem trobat. Ha posat una cara d'il·lusió quan ha vist la postal! I li he llegit un tros de la carta del senyor de València. És aleshores quan m'ha dit que era precisament això el que ell havia pensat: que volia també robar el cor de Déu igual com abans havia robat tothom. També m'ha dit que ja no vol tornar a la vida d'abans i que ja no fumarà cap «porro», perquè sor Genoveva havia apostat per ell i l'havia de deixar en bon lloc.

El meu amic m'ha deixat el cor enxampat amb la seva senzillesa en el seu tracte amb Déu. És aquella actitud que Jesús demanava quan ens deia que havíem de ser com els infants i quan donava gràcies al Pare tot exultant de goig, «perquè amaga aquestes coses als savis i les revela als humils...»

Ara el meu amic està content, perquè ha aconseguit sortir de la droga i, malgrat que passa gana molts dies i ha d'anar a esmorzar a l'Obra Social, està content perquè amb la seva paga, de netejar boscos, es pot pagar una habitació i no ha de viure al carrer on tot són perills...

He tornat a casa donant gràcies a Déu per tota aquesta gent que amb la seva senzillesa «roben» el cor de Déu. I per la sensibilitat dels lectors envers les seves històries.

Zoom

Eduard Brufau

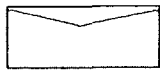
A començament de setembre es feia públic un acord entre el Futbol Club Barcelona i l'Unicef, el Fons de les Nacions Unides per a la Infància. Segons aquest acord a partir d'ara el club porta a la samarreta el nom i el logotip de l'organisme i destina un 0,7% dels seus ingressos ordinaris a projectes de l'Unicef. És el primer cop que un equip de primera divisió arriba a una entesa d'aquesta mena amb un organisme que té per objectiu l'ajut als nens més necessitats. Tot un exemple de solidaritat a tenir en compte en el món de l'esport.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

Formació necessària

Amb motiu de la celebració d'una festa religiosa, en parlava amb un matrimoni en un bar. Ells deien que no celebrarien aquesta festivitat, atès que, encara que són creients, no són practicants. Tot i això, han rebut tots els sacraments de l'Església; fins i tot han batejat la seva filla.

Jo diria que es troben en un punt — com moltes altres persones — en què han rebut un bon ensenyament de la doctrina religiosa, però s'han quedat a la meitat. És inútil esperar que els qui no tenen formació puguin complir els seus deures de cristià.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

Compartint l'amor de la Mare

Des de Talca (Xile), aquesta formosa terra on la Mare és tan venerada, vull explicar-vos alguns detalls, algunes petites mostres d'aquest gran amor.

El 16 de juliol passat, festa de la Mare de Déu del Carme, vam acompanyar la petita imatge de la capella de la Mare de Déu del Carme, pertanyent a la parròquia de Fátima. El recorregut va ser extens. Les cases estaven engalanades i hi havia petits llançons enganxats al terra per tots els carrers per on passava la processó. Hi havia cants, es resava el Rosari... i, al final, es va celebrar l'eucaristia.

El dia 15 ja no era una petita comunitat aïllada, sinó que era tota la diòcesi de Talca la que es congregava a l'estadi, a l'entorn del seu Pastor, en una missa concelebrada, sense presses, multitudinària... Maria Immaculada presidia l'assemblea.

Una celebració plena de llum. Cada zona de la diòcesi es distingia per un color diferent i les escoles oferien les seves representacions. El clima era d'alegria, d'una família gran: la família cristiana reunida a l'entorn del seu Pastor i sota el mantell de la Mare. I allà lluny s'albirava com un puntet blanc a l'horitzó la figura de la Mare de Déu, que presideix tota la ciutat des del *Cerro de la Virgen*.

A l'hora d'acomiar l'assemblea, don Horacio, el nostre bisbe, ens va citar unes paraules del seu predecessor, Mons. Manuel Larraín, el primer bisbe de la diòcesi de Talca, de qui se cele-

bren els cinquanta anys de la seva entrada a la vida: «Mentre cauen les ombres de la tarda, tornarem a les nostres cases..., amb el somriure dolç de la Immaculada, que des del Cel ens beneeix.»

Sí, Maria ens beneeix des del Cel, ens beneeix a tots; beneeix Catalunya, on és tan estimada la Mare de Déu, i també aquest noble poble xilè tan devot de la Mare de Déu, sobretot en la seva advocació de la Mare de Déu del Carme.

Que la Mare continuï beneint-nos i que visquem com Ella, amb Jesús al cor.

NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Talca (Chile)

Clinton i Gates (I)

He llegit amb sorpresa i tristesa l'editorial del 31 d'agost de *Catalunya Cristiana*. Com és possible que una publicació cristiana es permeti fer aparèixer en el seu editorial una tal quantitat de judicis temeraris i de maledicències?

D'una banda, des de la ignorància més absoluta, s'atreveixen a convertir en dogma les difamacions que el president Clinton feia la guerra exclusivament per acréixer la seva popularitat, i per si això fos poc, fan brometa sobre la seva preocupació actual per nobles causes.

De l'altra, es permeten jutjar la intenció del matrimoni Gates i posen en dubte la seva rectitud d'intenció en ser filantrops generosíssims, dient que en realitat no es mouen per ideals elevats sinó per interessos fiscals (basant-se, per fer-ho més greu, en informació errònia sobre la fiscalitat nord-americana).

Comprenc que estiguin vostès neguitosos perquè uns senyors tan respectats al món sencer com el president Clinton o el matrimoni Gates es permetin qüestionar la posició de l'Església sobre la utilització dels preservatius, però això no els permet de calumniar d'aquesta manera, o vostès creuen que sí?

Ha de pensar, Sr. director, que per a molta gent de bona fe en el món (començant per alguns cardenals), la postura de l'Església pel que fa als preservatius i la sida és molt difícil d'entendre. El repetit argument que l'Església tracta un de cada quatre malalts de sida al

món no només no dona resposta al desconcert de tantes persones sobre aquesta postura eclesiàstica, sinó que per a molts, en certa mesura, sona com demanar aplaudiments per al piròman perquè també fa de bomber.

RAFAEL GUARDANS CAMBÓ
Madrid

Clinton i Gates (II)

Enhorabona per l'editorial del núm. 1.406 de *Catalunya Cristiana*, corresponent al 31 d'agost passat. En efecte, els dos *Guillems* tenen moltes coses per rectificar i han de procurar fer bé les coses.

Però jo penso, Sr. director, que també el gran rei David va pecar greument en aspectes sexuals, com ara el president Clinton, i Déu el va perdonar. Ell se'n va penedir i va fer obres magistrals en literatura i en política.

Esperem que passi el mateix amb el Sr. Clinton perquè, evidentment, no és un ximple i té una capacitat de gestió i uns mitjans molt forts. A més, Déu, que com vostè sap és molt feminista (en el bon sentit de la paraula), potser està interessat en el fet que la mateixa Sra. Clinton arribi força amunt en el govern nord-americà i faci coses interessants per l'Àfrica, etc. En aquesta situació possible, segur que el Sr. Clinton l'ajudaria molt.

Del Sr. Gates no cal parlar-ne. Si és generós de debò, Déu també l'ajudarà i estarà content amb ell. Però, com vostè diu, els homes (africans, etc.) «no són ordinadors» i han de ser educats a controlar-se saument i humanament en els seus aspectes reproductius i de tota mena.

De ben segur que el Sr. Gates, si s'adona d'aquesta ruta vertadera, també ajudarà l'Àfrica... i a qui sigui.

M. CONCEPCIÓN MARTÍNEZ
Montserrat

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Què fan els capellans (III)

—Hi ha pocs sacerdots, però els que hi ha, què fan?, a què es dediquen?, en què omplen les hores? Perquè moltes esglésies només estan obertes unes hores: quan hi ha culte. I el culte és la celebració de la missa i prou. Ja no hi ha rosaris, vetlles, ni hores santes... El despatx parroquial, un parell d'hores un parell de dies a la setmana. Moltes residències d'avis no tenen la visita de cap sacerdot. No hi ha facilitats per rebre el sagrament del perdó. Trobar sacerdots per fer el servei religiós en algun hospital és cercar una agulla en un paller. La comunió a malalts en domicili la porten molts laics. Els catequistes són laics per bé que tinguin la supervisió del rector. Fomentar la pietat deu ser una antigalla perquè no es fa... Per això, amb respecte, però no li estranyi la pregunta: què fan els capellans?

—Passem, ara, finalment a respondre qüestions concretes. Tot el que fa un sacerdot, sigui el que sigui, ha d'estar inspirat pel seu zel sacerdotal, per anunciar l'Evangeli i portar les persones a la joia de la fe i a experimentar l'amor i el perdó de Déu. Evidentment hi ha unes prioritats. Penso que és fonamental que cada dia el sacerdot celebri la santa missa i la Litúrgia de les Hores. Que tingui un horari realista i generós per rebre les confessions dels fidels i orientar-los espiritualment. Que passi una estona davant del Santíssim i resi el Sant Rosari. Que ell mateix freqüentment rebi el sagrament de la Reconciliació i que es preocupi per la seva formació constant amb l'estudi i la preparació acurada del seu magisteri. Sense això la seva activitat es debilitaria extraordinàriament. Després, que es trobi amb les persones a qui ha estat enviat, que procuri estimar-les i conèixer-les en la seva vida concreta i portar-les a una unió cada cop més gran amb Déu. Això dona una dimensió apostòlica a activitats com ara el despatx parroquial que acostuma a tenir un horari segons les necessitats reals de cada lloc.

Malauradament, els preveres no podem arribar a tot i sobretot en parròquies grans és imprescindible (i cada cop ho serà més) la col·laboració de laics competents en diversos àmbits de la pastoral. Aquests laics mai no han de suplantar el sacerdot i han de col·laborar estretament amb ell. Això implica per part del prevere una acció importantíssima i privilegiada de formació i animació d'aquest laicat. I crec que també és bo per part nostra tenir unes prioritats: visitar un malalt i portar-li la comunió, fer una sessió de catequesi... són activitats que mai no s'han de delegar del tot i convé que els preveres les exercim personalment amb tanta freqüència com puguem. Finalment, tots plegats hem d'admetre que mai no fem tot el que hauríem de fer i que probablement, amb una més gran col·laboració entre tots, els preveres podríem realitzar amb més intensitat i eficàcia el nostre ministeri específic. Un consell per acabar: preguem cada dia amb fe i perseverança per les vocacions al ministeri sacerdotal.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Joventut i compromís

Fa pocs dies, en una roda de premsa davant de periodistes alemanys, en preguntar-li sobre la joventut, Benet XVI va contestar: «En la joventut hi ha molta generositat, però davant del risc de comprometre's per tota la vida, ja sigui en el matrimoni o en el sacerdoci, experimenten por. (...) Les decisions definitives són les úniques que fan possible el creixement i arribar a qualsevol cosa important en la vida; les úniques que no destrueixen la llibertat.» En poques i precises paraules, el Papa ha sintetitzat la grandesa i la tragèdia de bona part de la joventut actual.

El tipus d'educació que els donem, en la família i en no poques escoles, així com el tipus de vida que els presenten els *mass media*, els duu a identificar «amor»

amb «sentiment», el que és bo amb el que els agrada i la llibertat amb poder fer el que plau i amb una autonomia sense cap mena de vincles, totalment incompatible amb qualsevol tipus de compromís. Per a bona part dels nostres joves, les conseqüències solen ser, en el pitjor dels casos, el fet de quedar esclavitzats en tractar d'evadir-se d'una vida sense sentit mitjançant el sexe o la droga; i en el millor, la mediocritat, ja que solament es pot créixer i triomfar en la vida en la mesura que un s'arrisca en allò que es compromet.

Sàvies paraules del Papa que serveixen per als seus fidels, però també per als no creients.

JOSEP PRATS CARRASCO
Salt

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 1)

SETEMBRE

24. Diumenge

XXV de durant l'any, Verd. Lectures: Saviesa 2,12.17-20 / Salm 53 / Jaume 3,16-4,3 / Marc 9,30-37. BARCELONA: *Mare de Déu de la Mercè (S), Blanco.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gerard, b.; Pacífic, prev.; beat Marc Criado, prev.

Festa Major: a l'Albiol, Alguaire, Almacelles, Alpens, Artesa de Segre, Barcelona, Besalú, Calldetenes, Canet d'Adri, Cervera, Forès, Llanars, Palol de Revardit, Sant Cebrià de Vallalta, Sant Julià de Ramis, Sant Miquel de Campmajor, Sant Mori, Sant Pere de Torelló, Santa Coloma de Farners, Sils, Vallbona de les Monges, Vidrà i Vila-sana.

25. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluc 8,16-18. GIRONA: *Sant Dalmau Moner (MO), Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Misericòrdia*; Santes, Aurèlia, vg.

26. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 / Lluc 8,19-21. Si es vol: *Sant Cosme i Sant Damià (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nil, ab.; Santes, Justina, vg.; i mr.

Festa Major: al Prat de Llobregat.

27. Dimecres

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Proverbis 30,5-9 / Salm 118 / Lluc 9,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius, b.; Adolf i Joan, mr.; beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

28. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 8 / Lluc 9,7-9. Si es vol: *Sant Venceslau (MLI), Vermell; Sant Llorenç Ruiz (MLI), Vermell.* LLEIDA: *Beat Francesc Castelló (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simó Rojas, prev.; Santes, Eustoqui.

29. Divendres

Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: Apocalipsi 12,7-12a) / Salm 137 / Joan 1,47-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fratern, b.; Santes, Gudèlia.

Festa Major: a Alforja, Almatret, Castellar de n'Hug, Cervià de les Garrigues, Colera, Isòvol, les Masies de Roda, Molins de Rei, Mont-roig del Camp, Orpí, Os de Balaguer, Pinell de Solsonès, Rupit i Pruit, Sant Miquel de Fluvià, la Sentiu de Sió, Setcases, Tivenys, Vandellòs i Vespella de Gaià.

30. Dissabte

Sant Jeroni (MO), Blanc. Lectures: Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 / Lluc 9,43b-45

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Sofia, viuda.

Festa Major: a Bell-lloc d'Urgell, Garrigàs i els Omellons.

Lectures bíbliques

Diumenge XXV de durant l'any

Lectura primera

Sv 2,12.17-20

Condemnem-lo a una mort vergonyosa

Lectura del llibre de la Saviesa:

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és Fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal, condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

i fa costat als meus defensors.

De tot cor oferiré sacrificis,
us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

Lectura segona

Jm 3,16.4,3

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau

Lectura de la carta de Sant Jaume:

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats, hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

Al·leluia

2Te 2,14

Déu, valent-se de l'Evangeli, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor.

Evangeli

Mc 9,30-37

El Fill de l'home serà entregat... Si algú vol ser el primer, ha de ser servidor de tots

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

Salm responsorial

53

Déu poderós, feu-me justícia,
salveu-me, pel vostre nom.
Escolteu la meua súplica,
escolteu les meves paraules.

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Mireu com s'aixequen contra mi,
amb quina violència em volen la mort.
No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda,

La represa

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Témpores

És una antiga tradició litúrgica romana la de dedicar uns dies del mes de setembre a reflexionar sobre el sentit de l'activitat humana en relació amb Déu, per tal d'agrair els seus beneficis, demanar perdó per la manca de correspondència a aquests mateixos beneficis tantes vegades, i demanar-li amb més insistència la seva protecció. Fer això constitueix un «temps» (*tempus*) propi. Durant molts segles, aquest moment de reflexió es va multiplicar, i s'instituïren tres temps més, corresponents a les quatre estacions de l'any: la del mes de setembre (hivern, desembre), la de primavera, Quaresma, i la del mes de juny, estiu, que es feia en la setmana després de Pentecosta. Això eren els temps de pregària, dejuni, i celebracions especials (les *tempora*, *tempus* en plural).

Amb la reforma del calendari litúrgic universal, aquesta pràctica va quedar en mans de les Conferències Episcopals. I amb una certa raó: cada cultura pot conèixer quins són els moments més adequats per fer allò que les témpores romanes pretenien.

Al calendari litúrgic de les Esglésies d'Espanya es va optar per mantenir essencialment aquesta pràctica en una sola ocasió, que és el temps de la represa de les activitats urbanes, i normalment una certa davallada de les rurals. I es va fixar el dia 5 d'octubre com a dia de

referència. El Missal i la Litúrgia de les Hores proposen tots els formularis litúrgics adients.

L'esperit d'una pràctica

Segurament que aquesta celebració del dia 5 d'octubre pot passar fàcilment desapercebuda per molts fidels. Per això és oportú proposar algunes consideracions que ajudin a veure'n el valor.

En primer lloc, és important veure-la des de la fe. Qui és que fa possible la nostra activitat? Qui li dona sentit? És Déu, que ens ha creat, que ens ha salvat per Crist, que ens impulsa amb la força de l'Esperit. Això cal conscienciar-ho, fer-ho vida nostra. Diu el salm 127/126: «Si el Senyor no construeix la casa, és inútil l'afany dels constructors; si el Senyor no guarda la ciutat, és inútil que vigilin els guardes.» Tant els qui construeixen com els qui vigilen han de continuar construint i vigilant, però el sentit i el valor de la seva acció està posat en l'acció més alta i més profunda del Senyor, segons el qual han de construir i vigilar.

En segon lloc, cal adonar-se que la nostra activitat està posada en la història de l'amor de Déu envers els homes. El profeta Isaïes deia en nom de Déu al poble, referint-se al retorn de l'exili: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues;

estic a punt de fer una cosa nova, que ja comença a néixer, no us n'adoneu?» (Isaïes 43,18). Moltes vegades, en el moment de la represa, els homes ens trobem en situació de canvi: canvi de feina, canvi de lloc de viure, noves responsabilitats, jubilació, etc. La temptació de pensar en l'abans és, sovint, molt forta. Les paraules del profeta són també bones per aquestes situacions: Déu té sempre a punt per a nosaltres «coses noves»; només cal adonar-se'n, descobrir-les. Coses noves poden ésser noves oportunitats d'acció pastoral o de temps contemplatiu, noves persones amb les quals compartir la fe, noves ocasions de donar testimoni cristià...

En tercer lloc, un moment de reflexió cristiana i de pregària és bo per a la represa de les activitats habituals. Ho és per l'acció individual. Tantes vegades passem un dia rere l'altre com una fotocòpia, amb les mateixes limitacions, amb les mateixes dificultats, amb els mateixos mals humors...! Cal que ens parem un moment, per millorar el ritme. Ho és també per la família, per la pastoral de l'Església... Immersos en el treball quotidià, en les preocupacions econòmiques, en les feines de la casa, els membres de les famílies poden quedar ofegats i incapacitats per fer coses més enllà. Igualment, la pastoral de l'Església està cridada a proposar sempre les «coses noves» que el Senyor ofereix als homes.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va néixer a Strido, Dalmàcia, cap al 347
- ☐ Sacerdot, penitent, escriptor i doctor de l'Església
- ☐ Autor de la Vulgata, la traducció llatina de la Bíblia
- ☐ Va morir a Betlem l'any 420

Sant Jeroni és un dels sants més influents dels primers segles del cristianisme. Pertanyia a una família benestant que, en veure les seves capacitats, el va enviar a estudiar a Roma. En aquesta ciutat, però, va patir una malaltia que el va fer reflexionar i es va decidir dedicar a l'estudi de la Bíblia. Més tard va voler anar a les fonts de les escriptures aprenent les llengües en què havien estat escrites, l'hebreu i el grec, i es va traslladar a Síria per estudiar-les a fons. La seva estada al Mediterrani oriental també li va servir per aprofundir en la pròpia fe i finalment va ser ordenat sacerdot a la ciutat d'Antioquia l'any 379.

Quan va tornar a Roma ja tenia un bon bagatge cultural i va ser nomenat secretari del papa Damas I, que li va encar-

Sant Jeroni

regar la traducció al llatí de tota la Bíblia. Aquesta versió és coneguda tradicionalment com a *Vulgata* i es va convertir en la traducció bíblica de referència per a la cristiandat occidental. Sant Jeroni també va escriure altres obres importants de caire històric, doctrinal i literari, a part de ser l'autor d'una nombrosa correspondència.

A la mort del Pontífex el nostre sant va tornar cap a Orient en companyia d'una família noble, però aquesta vegada es va instal·lar a Betlem, on va viure fins a la mort en un monestir. En aquest cenobi va dur una vida molt més austera i ascètica que en la seva etapa romana però sense deixar mai d'escriure ni de treballar en la traducció de la Bíblia i altres escrits religiosos.

Nova edició del multitudinari encontre que cada any promou a Itàlia el moviment Comunió i Alliberament

Al Meeting de Rímini, cercant l'infinit

Del 20 al 26 d'agost va tenir lloc a Rímini (Itàlia) el 27è Meeting per a l'Amistat entre els Pobles, organitzat pel moviment eclesial Comunió i Alliberament. L'encontre tenia enguany per

tema «La raó és exigència d'infinit i culmina en el pressentiment i en l'anhel que aquest infinit es manifesti». Fidel al seu estil, el Meeting ha volgut ser, com sempre, un lloc de trobada i de diàleg per

a tothom. El repte era mostrar que només la raó, com a obertura plena d'espera i de sorpresa davant de la realitat, és capaç de tornar a l'home la seva veritable talla humana.

En el missatge que el papa Benet XVI ha fet arribar al Meeting subratlla que «l'home sap, té un confús però nítid pressentiment, d'estar fet per a un destí infinit». «Però aquesta ànsia de recerca —afegeix el Pontífex— sembla condemnada a desenvolupar-se dins del límit del que és finit. Com es pot realitzar ell mateix si allò que el pot completar està estructuralment més enllà de la seva capacitat?» I respon: «Déu, l'Infinit, s'ha submergit en la nostra finitud per poder ser percebut pels nostres sentits i així l'Infinit ha “assolit” la recerca racional de l'home finit... L'Infinit s'ha fet “trobable”; en Déu, en Crist és possible l'experiència de la pau.»

El tema de l'encontre d'aquest any ha estat reprès per Giancarlo Cesana, membre destacat de CA, a partir de la seva pròpia experiència: «És la necessitat concreta la que desvetlla la promesa d'infinit. La percepció de Déu ve d'una fam, d'un sospir.» «A la raó avui no li manquen les neurones, sinó que li manca la passió, li manca l'afecte —confessa Cesana—. La raó coneix la realitat si s'apassiona; però això no depèn de nosaltres, depèn de ser tocats, d'una trobada.» «Déu, si existiu, reveleu-vos a mi», va dir en citar l'Innominat de Manzoni. Crist és l'altre per excel·lència, que ens posa en relació amb la totalitat, perquè venç la negació de la relació, que és la mort.

Acte d'inauguració del Meeting per a l'Amistat entre els Pobles 2007.

«El sentit religiós»

«En el cim de la raó» era el títol de l'exposició dedicada a don Luigi Giussani, fundador de Comunió i Alliberament i, en particular, al capítol X de la seva obra *El sentit religiós* (publicada en castellà i català per Edicions Encuentro). Aquest llibre representa el cor del seu mètode, que parteix de l'humà per proposar Crist. La sorpresa per l'existència de les coses és el primer moviment del nostre jo, que reconeix l'es-

plendor i la bellesa del que existeix. D'on ve? D'on vinc jo mateix? La consciència de ser «donat», de ser revelació amb aquesta incògnita suprema, aquesta X misteriosa de la qual tot depèn, és el vèrtex de la raó. Ens cal aprendre a mirar el que és real com saben fer-ho els infants.

Un dels 120 encontres del Meeting va estar dedicat a la presentació de la primera edició en àrab d'*El sentit religiós* (*Al-Hiss Al Dini*). Tot va començar de la necessitat simple i concreta de Theres, una jove liba-

nesa, de comunicar el pensament de Giussani als seus amics que no sabien anglès ni francès, i va començar a traduir-lo. Però van caldre tres persones i un any i mig, per la seva dificultat: la raó i el realisme són dos conceptes centrals del llibre de don Giussani, però com molts altres són difícils de traduir. L'arrel àrab de *realisme* és «caure del cel» (tot «cau del cel», a l'home només li queda resignar-se); i l'arrel de la paraula *raó* vol dir «lligar, empresonar, tancar». Per a Said Shoaib, periodista, *El sentit religiós* ha representat una sorpresa i una font d'esperança. «Semblarà increïble, però he redescobert la bondat de l'islam a través d'un pare jesuïta.» «Cal una educació —comenta el pare Stefano Alberto— per redescobrir l'experiència elemental, perquè el jo posseeix en el fons un rostre interior, igual per a tothom, tot i que llengua, cultura i religió puguin ser diferents. No s'ha de ser diferent del que un mateix és, el diàleg és la possibilitat d'anar fins al fons d'un mateix i descobrir el que cadascú és.»

La dona a l'islam

Signe de l'atenció dedicada a l'islam, l'encontre ha tractat també el tema de la dona a l'islam amb la taula rodona «Les dones salvaran l'islam». «Si jo dic que l'ésser humà neix per ser lliure», assegura la periodista musulmana Elham Manea,

Entre els polítics assistents hi havia Franco Marini, president del Senat italià.

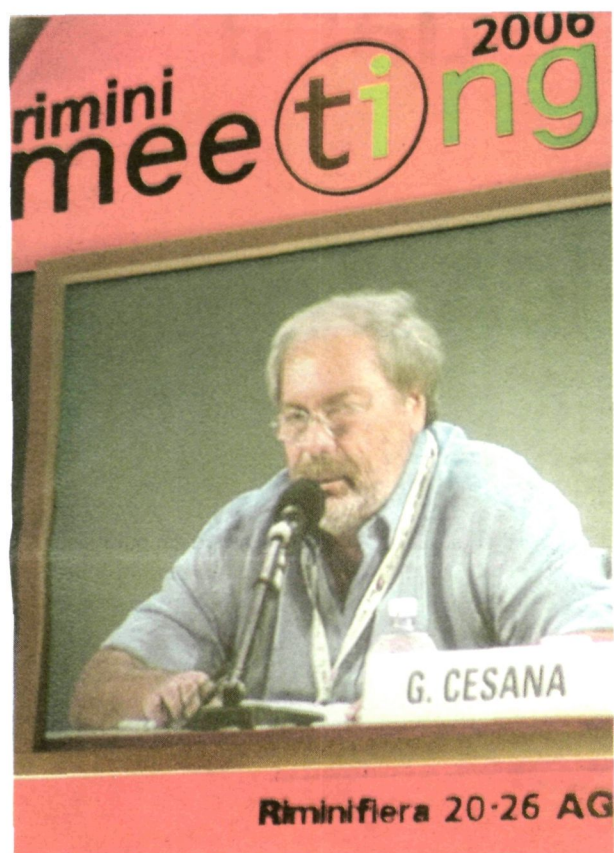
Els 120 encontres celebrats van comptar amb aportacions interessants.

Més de 3.000 voluntaris van col·laborar en el multitudinari encontre.

Un any més, va destacar la presència dels joves al Meeting.

Intervenció de Giancarlo Cesana, responsable eclesial de CA.

«vull poder demostrar aquesta frase i recórrer a la raó, no a un llibre sagrat». Però per a l'islam aquesta afirmació és un pensament prohibit, perquè va contra la tradició, surt de «les fronteres segures del pensament». Ha estat un tema molt debatut aquests dies a Itàlia, commoguda encara per la trobada de les despulles de Hina Saleem, una jove pakistanesa, degollada pel seu pare i la seva família i enterrada al jardí de casa seva per voler viure com una occidental i tacar així l'honor de la família. «L'esperança, però, hi és. Cal obrir els ulls davant de les naixents experiències de llibertat i laïcitat.»

Els encontres dedicats a la política italiana han estat caracteritzats per l'intent de diàleg i de trobada entre representants del govern actual —amb la presència al Meeting de fins a cinc ministres— i l'actual oposició, pocs mesos després de la confrontació electoral que ha provocat el canvi de govern. En el centre del debat s'ha situat el bé comú i la subsidiarietat. El tema de la subsidiarietat —«que l'Estat faci el que no poden fer els ciutadans», segons la definició d'A. Rosmini— ens torna als grans valors de l'ésser humà i de la família.

En l'actual debat sobre les parelles de fet a Itàlia, destaca la presa de posició de la

senadora d'esquerra Binetti, que ha anunciat que el govern de l'Ulivo no les reconeixerà: «El Govern donarà suport a una política d'ajuda a les famílies.» Paola Soave, vicepresidenta del Fòrum italià de les Associacions familiars, ha recordat que «la família és una dimensió que forma part de la naturalesa mateixa de l'home». «En l'origen mateix de l'esdeveniment humà—assegurava Soave—hi ha una dualitat, una relació», en contra del model ofert de manera reiterada pels mitjans, on la «llibertat» es caracteritza per l'absència d'enllaços.

Encara més contundent va ser la feminista Eugenia Roccella, filla d'un dels fundadors del Partit Radical italià i coautora del llibre *Lafaula de l'avortament fàcil: mites i realitats de la píndola RU486*, on denuncia els silencis dels mitjans sobre els problemes mèdics i psicològics causats per l'ús i l'abús d'aquest «medicament». Roccella el va definir com «una colossal estafa econòmica i política». «El meu feminisme no és

el de la dona que ha de «perseguir» l'home, sinó que valora justament la maternitat, el cor simbòlic de la identitat femenina.» L'amor matern és una «ombra de l'amor de Déu» perquè és gratuït, és immerescut i allò que més ens acosta al que és etern. Avui que sembla que tots els lligams siguin provisionals, ens cal encara el «per sempre».

Companyia de les Obres

En l'àmbit de l'economia, ha tingut gran protagonisme al llarg del Meeting la Companyia de les Obres (CdO), que fa 20 anys. Com a exemple d'una de les 35.000 empreses i realitats sense afany de lucre que formen la CdO, es va presentar el testimoni de la cooperativa *Giotto* de Pàdua, que ensenya una professió als presos per facilitar-ne la reinserció quan acabin la condemna. A Itàlia el 80% dels exdetinguts tornen a la presó, mentre que a la presó de Pàdua el percentatge és tan sols del 5. «A través de la feina, els reinserim a la societat, i transformem la pena en reeducació», afirmen des de *Giotto*.

Els encontres d'enguany han subratllat sobretot l'atenció a la persona, al capital humà, com a factor principal de l'èxit de les empreses. També s'ha posat de manifest la necessitat de privilegiar l'autèntic desenvolupament per a un creixement sostingut,

contraposat a la simple «renda». «Hi ha un risc gran en la renda quan esdevé un estatus, una societat que viu de renda està condemnada a envellir», assegurava el director general d'Auchan italiana.

Un any més el Meeting ha mostrat com el fet de prendre's seriosament l'experiència cristiana ens fa capaços de jutjar-ho tot, de valorar-ho tot, de trobar-ho tot. Partint de la nostra identitat, podem dialogar amb tothom. La societat, la política a Itàlia i a Europa ha canviat, però el Meeting continua fidel a ell mateix, perquè hi ha un aspecte de la qüestió humana que no canvia mai. Tothom té una pressió cap al que és veritable, al que és bo i sobre això ens podem trobar.

Potser també per això més de 3.000 voluntaris, sobretot joves, han treballat amb entusiasme durant una setmana que hauria pogut ser de vacances. No per una obligació moralista, no tan sols per donar alguna hora de feina. Vénen per tenir un intent de resposta a la inquietud que senten, vénen per ser protagonistes, per formar part d'un poble que busca i que fa servir la raó per buscar.

Text i fotos:
Giorgio Chevallard
Enviat especial

Comunicat final: «Desempresonem la raó»

Entre els més de 120 encontres del Meeting 2006, n'hi havia un de dedicat a la presentació de la primera edició en llengua àrab d'*El sentit religiós*, de don Giussani, el text que en sintetitza el pensament, la proposta i les paraules fonamentals de la nostra tradició occidental. En l'encontre van parlar el professor Wa'il Farouq, de la Universitat del Caire, i Said Shoaib, periodista d'El Cairo.

Wa'il va dir que «la raó i el realisme són dos conceptes centrals en el llibre de don Giussani, que presenta dues definicions noves d'aquests conceptes», i va explicar que l'arrel àrab de la paraula «realisme» és «caure del cel»: «Igual com els esdeveniments cauen del cel no hi ha cap més alternativa per a l'home que resignar-se, i aquesta constatació porta a l'absència de llibertat de l'home en la relació amb la realitat, que manca en l'estructura de la consciència àrab», que per això fa «coix» el concepte de realisme.

Pel que fa a la raonabilitat, Wa'il va dir que «en llengua àrab el significat central de la paraula raó és "lligar, empresonar, tancar"». La ment i la raó han estat sempre en confrontació eterna amb la religió fins a arribar a l'acusació d'apostasia que els fonamentalistes islàmics fan als intel·lectuals». I va acabar dient: «Aquest llibre no tan sols obre nous horitzons al pensament

àrab, sinó que també progressa envers la creació d'un veritable diàleg entre cultures, perquè recuperant l'experiència elemental la humanitat podrà trobar aquest llenguatge comú amb què dialogar. A través de la vostra presència heu fet el primer pas cap a l'altre.»

La raó està «empresonada» també a Occident: reduïda a la mida de totes les coses, desemboca en el relativisme —com recorda sempre Benet XVI— i en el nihilisme, per la qual cosa sembla que no hi hagi res perquè valgui la pena viure. Al contrari, el Meeting d'enguany ha demostrat —seguint el carisma de don Giussani— que la raó de l'home és «una finestra oberta de bat a bat sobre la realitat». El Meeting ha contribuït a «desempresonar» la raó amb els encontres sobre la ciència, la cultura, l'economia i la política, les exposicions i els espectacles. A través del testimoni dels qui hi han participat, el Meeting ha començat a trastornar una posició que, renunciant a un ús adient de la raó, esdevé fatalisme, fideisme i inevitablement guerra. És a dir, de pau.

El títol del Meeting 2007, que es desenvoluparà a Rimini del 19 al 25 d'agost del 2007, aprofundirà ulteriorment aquest tema i és «La veritat és el destí pel qual hem estat fets».

*Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de* **CATALUNYA+CRISTIANA**

1r Concurs Fotogràfic d'Amics de Catalunya Cristiana

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA i JORNADA DE PORTES OBERTES PER VISITAR L'ENTITAT

**Del 26 de setembre al 6 d'octubre
De dilluns a divendres, de 10 a 12 h**

**Veredicte del jurat:
28 de setembre a les 6 de la tarda**

**Es prega confirmeu la vostra assistència
(hi haurà un pisolabis)**

Us hi esperem!

**Els guardonats rebran els premis de mans del bisbe Mons. Joan Carrera i Planas,
dins del programa d'actes que es durà a terme a la Trobada a Montserrat el dia 30
de setembre.**

Lleida

diòcesis

La catedral s'omple de fidels en l'ordenació de dos preveres

■ Mons. Ciuraneta va dir que cal posar de manifest una Església amable, compassiva i evangèlica

LLEIDA.— La catedral de Lleida es va omplir de fidels la tarda del diumenge 10 de setembre per tal de participar en la celebració eucarística en què el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ordenar dos nous preveres: el lleidatà Josep M. Novell Encinar, una vocació adulta de 60 anys, i el jove valencià Joaquim Blas Pastor, membre de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Joan d'Àvila. Els dos candidats al sacerdoci havien estat ordenats diques el 28 de maig, diumenge de l'Ascensió, a la parròquia de Sant Pau del barri de la Mariola de Lleida.

Els primers bancs del temple estaven ocupats pels familiars més directes dels dos nous sacerdots, entre els quals hi havia els pares i els quatre germans de Joaquim Blas, vinguts expressament des de terres valencianes per assistir a l'ordenació. La missa va ser cantada pel Petit Cor de la catedral de Lleida, sota la direcció de Mn. Joaquim Mesalles.

Després de la proclamació de l'Evangeli es va fer la crida dels candidats i el rector del Seminari, Mn. Manel Mercadé, en va demanar l'ordenació. Tot seguit, Mons. Ciuraneta va pronunciar l'homilia, especialment dedicada al ministeri sacerdotal. Referint-se a la societat actual, va dir que hi ha aspectes com la idolatria dels diners, del sexe i del poder que són autèntics desafiaments per a la nostra fe cristiana.

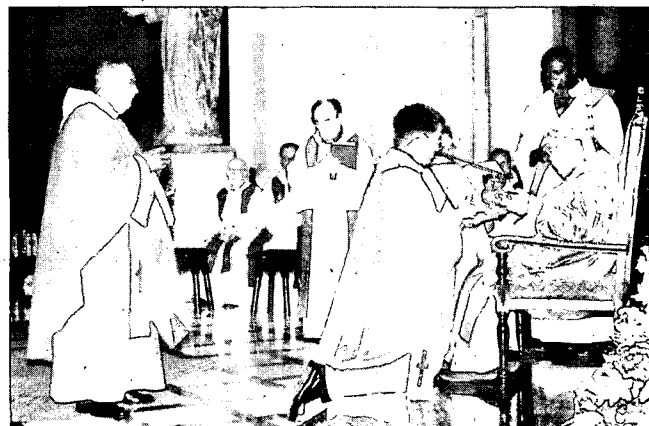
«Cal donar resposta a aquests desafiaments amb la mateixa vida: cal mostrar que, amb la gràcia de Déu, es pot ser cast,

pobre, obedient i servidor», va dir el bisbe de Lleida als nous preveres, als quals va convidar a viure el sacerdoci com una relació personal amb Crist, el Bon Pastor, transmetent l'Evangeli de la pau. «La misericòrdia de Déu es testimonia exercint-la. Que per mitjà nostre es manifesti una Església amable, compassiva i evangèlica», va afirmar Mons. Ciuraneta.

Tot seguit, tots dos ordenands van fer promesa de celebrar fidelment els misteris del Senyor i d'obediència al bisbe, per continuar amb l'emocionat cant de les lletanies dels sants, amb els dos candidats prostrats a terra com a signe d'actitud interior d'humilitat i d'acollida. El moment

Els dos ordenands, prostrats a terra, mentre es canten les lletanies dels sants.

Mn. Joaquim Blas rep el calze i la patenà per a la celebració de l'Eucaristia.

central del ritu va ser la imposició de les mans que va fer el bisbe consagrant i, tot seguit, els més de seixanta sacerdots i religiosos concelebrants, per acabar amb l'oració consecratòria.

Ja sacerdots, Mn. Josep M. i Mn.

Joaquim van ser revestits per Mn. Ramon Freixes i per Mn. Pablo Ramos amb els ornaments propis del prevere, l'estola i la casulla, i van rebre de mans del bisbe el pa i el vi per a l'Eucaristia, que van celebrar ja per primera vegada.

La celebració va acabar amb les emocionats paraules d'agraïment dels dos nous preveres dirigides a Déu pel do de la vocació. També van fer una crida al nombrós grup de joves presents a ser valents en el seguiment del Crist i en la seva vocació.

Mn. Josep M. Novell i Mn. Joaquim Blas van rebre, finalment, la felicitació i la salutació dels fidels que van omplir de gom a gom la catedral i que van formar una cua llarga que va durar més de mitja hora. A tots els va ser lliurat un recordatori que recull un verset de l'Evangeli de sant Marc: «Jesús, mirant-lo, l'estimà i li digué: "Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me."»

El jove sacerdot Joaquim Blas exercirà el ministeri al servei de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Joan d'Àvila, que compta a Lleida amb una residència de joves; mentre que Josep M. Novell ha estat destinat a la unitat parroquial de Llardecans, Sarroca, Torrebesses, Maials i Almatret, i ha estat nomenat vicari de les dues darreres parròquies.

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

Cinc-cents professors a la Trobada de les Escoles Cristianes

LLEIDA.— Uns cinc-cents mestres, professors i directius de dotze centres docents van participar el 4 de setembre a la Trobada de les Escoles Cristianes de Lleida, convocada i organitzada per la Delegació diocesana d'Ensenyament sota el lema «Sembradors d'esperança».

La trobada va començar a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida amb una Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel consiliari de la Delegació d'Ensenyament, Mn. Vicenç Alfonso, i pels mossens dels diversos col·legis.

Mons. Ciuraneta va reflexionar en l'homilia sobre la paràbola del sembrador i va convidar els professors a sembrar la llavor que està cridada a donar fruit: «També nosaltres hem d'escampar la llavor del coneixement de Jesucrist, de la vivència de les virtuts evangèliques, però no únicament en aquells camps que ens assegurin la collita. No hem de buscar sistemàticament el grup de selectes, sinó que ens hem d'esforçar perquè la llavor arribi a tothom.»

Mons. Ciuraneta també va dir als educadors que arribar al cor dels infants, dels adolescents i dels joves només es fa estimant: «Aquesta és la base i el suport de qualsevol acció educativa. Educar és arribar fins a la profunditat de l'ésser de cada educand; i això només pot

Els professors van omplir de gom a gom l'església del Carme.

assumir-se des de l'amor.» Per al bisbe de Lleida, cal conrear en els joves les virtuts autèntiques que omplien de sentit la seva buidor.

Els dotze fundadors

En el moment de les ofrenes, cada col·legi va presentar un cartell amb una imatge del fundador o de la fundadora del centre o de la congregació a la qual pertany, amb una

frase o pensament. «Amb aquest simbolisme vam fer palès que el servei actual de les nostres escoles cristianes arrela en unes tradicions i vocacions que van ser sembrades en l'Església i que avui dia les escoles volen continuar sembrant la Paraula en fidelitat a la llavor rebuda», ha explicat Mn. Vicenç Alfonso, delegat diocesà d'Ensenyament, que també ha valorat com a molt positiva la trobada pel que fa al gran nombre d'assistents en representació de la totalitat dels dotze col·legis cristians que hi ha a la diòcesi, deu d'ells a la ciutat de Lleida, a més del col·legi P. Palau d'Aitona i el Verge de Montserrat de les Borges Blanques.

Finalitzada la celebració eucarística, va tenir lloc un esmorzar al col·legi de la Sagrada Família i, tot seguit, a l'auditori municipal Enric Granados va pronunciar una conferència el P. Francesc Riu, anterior secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, càrrec que actualment recau en el jesuïta Enric Puig.

En la seva intervenció, el P. Riu va animar els educadors a donar testimoni cristià i a treballar plegats per a l'educació dels infants i dels joves. També va fer memòria del Secretariat de l'Escola Cristiana, des de la seva creació fins a l'actualitat.

Tots els assistents a la trobada es van endur com a record un punt de llibre fet pels alumnes de cadascun dels centres participants, en una iniciativa simpàtica i molt apreciada. (J.C.)

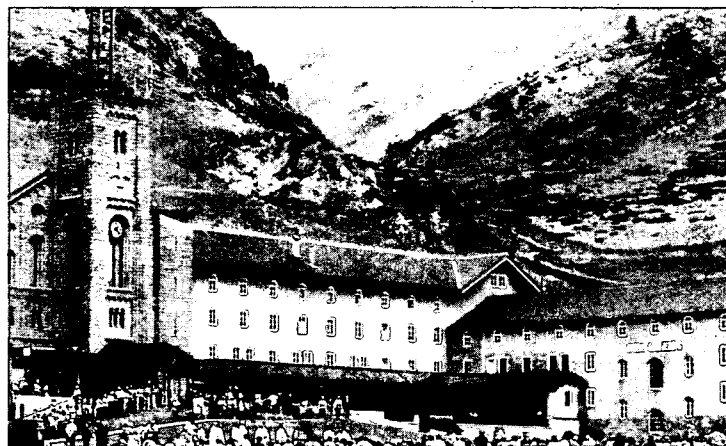
Urgell

Comença l'Any Jubilar a Núria

NÚRIA.— El santuari de la Mare de Déu de Núria va iniciar l'1 de setembre l'Any Jubilar, una gràcia atorgada pel papa Benet XVI amb motiu de la celebració dels cinquanta anys del patronatge de la Mare de Déu sobre la diòcesi. Amb aquest motiu, el dissabte 2 es va celebrar un gran aplec de pelegrins d'arreu del bisbat d'Urgell i d'altres bisbats de Catalunya que va portar prop de 2.000 persones a una missa multitudinària a l'aire lliure davant del temple.

Els pelegrins van fer el viatge en autocar des de les parròquies —algunes de molt llunyanes— de tots els arxiprestats fins a Queralbs i, d'allà, van pujar en cremallera fins a Núria. D'altres van pujar-hi a peu. La cerimònia va ser presidida per Mons. Joan Enric Vives, que va encoratjar els pelegrins a viure amb força les conviccions religioses. També va parlar de la devoció tan gran que mou la Mare de Déu de Núria i de la renovació que ens porta el Jubileu.

La festa va començar poc després de les nou del matí amb l'arribada dels primers pelegrins, que venien d'Andorra i que van ser rebuts pel bisbe Joan Enric i els sacerdots custodis del santuari, Mn. Melcior Querol i Mn. Joan Perera. Al llarg del matí van anar arribant pelegrins, a peu i en tren, que es van acostar a veure la Mare de Déu. A dos quarts d'una del migdia va començar la celebració religiosa.

Prop de 2.000 persones es van aplegar a Núria.

Mare del silenci i de l'escolta

El bisbe d'Urgell va presidir la celebració eucarística i va concelebrar juntament amb prop d'una vintena de sacerdots, que havien vingut d'arreu de la diòcesi amb els pelegrins. Durant la

seva homilia va parlar de la Mare de Déu com «la Mare del silenci i de l'escolta, sempre fidel i obedient a la voluntat de Déu», i va recordar que ella ens porta a Crist i ens dóna esperança, una cosa que la societat necessita molt.

Va dir en aquest sentit que el Jubileu és «un temps d'esperança, perquè Déu és

pelegrins que visitin la Mare de Déu. Ho va fer a través d'un decret de la Penitencieria Apostòlica, signat pel cardenal James F. Stafford. D'aquesta manera, al santuari de Núria es podrà rebre la gràcia de la indulgència plenària, és a dir, la remissió total dels pecats i de les seves penes, amb la promesa de la vida

L'Eucaristia va ser el moment central del pelegrinatge.

més gran que el nostre pecat i obre el futur davant nostre. L'Evangeli és la nostra fortalesa i la nostra esperança, i viure'l i anunciar-lo és el nostre tresor més gran».

Des d'ara i fins a l'any vinent en aquestes dates, el Sant Pare Benet XVI ha concedit gràcia i indulgència a tots els

eterna. Amb tot, i com va recordar Mons. Vives, «l'Any Jubilar és molt més que el do de la indulgència ja que significa un temps de renovació per a tots i també de gràcia i de perdó».

M. C. Orduña

CEP
Centre d'Estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

Curs 2006-2007

Comença el curs al CEP amb aquestes propostes de formació permanent

CURS BÀSIC DE PASTORAL; INICIACIÓ - es fa als arxiprestats de:

El Prat de Llobregat
Rambles-Poble Sec
Gruenget
Poble Nou
Mataró

I APROFUNDIMENT - als arxiprestats de:

Gràcia
Trinitat-Roquetes
Sant Andreu
Sants-la Marina
Garraf, Vilafranca, Anoia

**CURSOS BÍBLICS: ANTIC TESTAMENT
I NOU TESTAMENT**

APRENDRE A ACOMPANYAR - Joan M. Bovet

CURSETS, SESSIONS I SEMINARIS

Curset de Pastoral Parroquial - Departament de Pastoral del CEP

Espais i llenguatges en la litúrgia - Inés Castel-Branco

Curset Introducció als evangelis: Com llegir els Evangelis -
Javier Velasco

Els deixebles i el Jesús incompès, a l'evangeli de Marc -
Javier Velasco

Art, Bíblia i símbol a Girona - Miquel Xancó

Primer anunci de l'Evangeli i retorn a la fe - Xavier Morlans

Ateisme i fe - Antoni Bentué

Revelació i dogma - Antoni Bentué

Història i espiritualitat - Josep M. Ballarín

Sessions en col·laboració amb les delegacions de

Pastoral Social

Pastoral Familiar i

Pastoral de Pobles i Comarques

LLIÇÓ INAUGURAL:

**LA FORMACIÓ D'UN LAÏCAT ACTIU I RESPONSABLE:
EXPERIÈNCIA DEL CURS BÀSIC DE PASTORAL**
per Joaquim M. Cervera
(tindrà lloc el dia 30 d'octubre a les 7 de la tarda)

Informació i Inscripcions:

CEP

Rivadeneyra 6, 3r. - 08002 Barcelona

Tel. 933 174 858 Fax. 933 025 109

cep@cepastorals.cat www://cepastorals.cat

Urgell

Celebració de la festa nacional d'Andorra

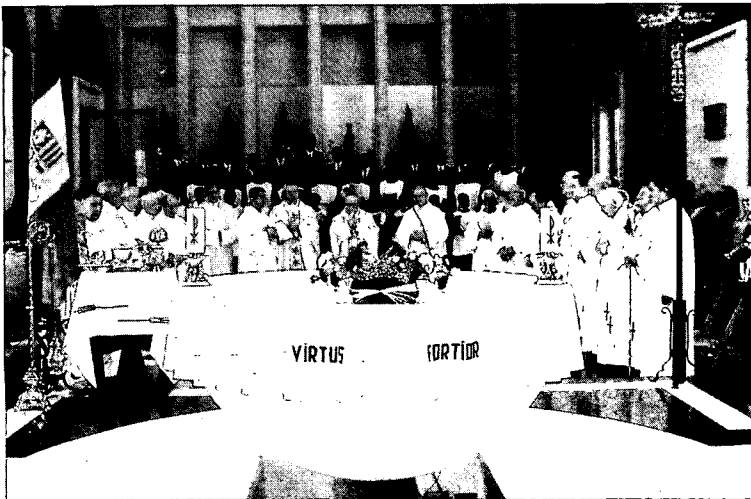
■ El nunci Monteiro de Castro va destacar les arrels cristianes del Principat en l'eucaristia al santuari de Meritxell

MERITXELL.— El santuari de Meritxell, al Principat d'Andorra, va ser visitat el dia de la Maternitat de Maria, el 8 de setembre, per milers de pelegrins que, provinents d'aquella part del país o que hi havien pujat des de Catalunya, van participar en la celebració eucarística solemne de la diada.

La cerimònia va ser presidida per l'arquebisbe Manuel Monteiro de Castro, nunci de la Santa Seu i ambaixador davant del Principat d'Andorra, i concelebrada pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives.

L'homília de Mons. Monteiro de Castro va destacar la voluntat dels andorrans de tenir i de proclamar la seva patrona la Mare de Déu de Meritxell i, tot parlant de la festivitat, va voler apuntar que «té connotacions profundes relacionades amb la identitat pròpia del Principat. Això no ho comprenem si ho desvinculem de les seves arrels cristianes i del fet que aquestes arrels estiguin presents no només en l'ordenament eclesial, sinó que siguin la base de l'estructura política i jurídica d'Andorra amb valors com la dignitat de la persona humana, el sentit profund de la llibertat i de la justícia, la valoració de la institució familiar i el respecte de la vida humana». El nunci de la Santa Seu també va parlar «del reconeixement de la pròpia identitat, que cal mantenir preservant els valors que la van gestar i que la segueixen conformant».

Van concelebrar la missa l'arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i tots els sacerdots del

El santuari es va omplir de fidels i pelegrins en l'Eucaristia presidida pel nunci.

Principat, entre ells el sacerdot custodi del santuari, Mn. Ramon Rosell, així com el vicari episcopal per a Afers Econòmics, Mn. Josep M. Mauri. La coincidència amb la celebració al Palau Episcopal de la recepció oferta anualment per la institució del cap d'Estat al còs diplomàtic ha propiciat que també una gran part del còs diplomàtic acreditat a Andorra hagi estat present en la cerimònia i hagi conegut de prop les tradicions i la principal festa del país.

A l'acte, com és tradicional, també hi van participar les institucions de l'Estat, encapçalades pel cap de Govern, el síndic i els representants dels copríneps; a més d'alts representants del poder judicial, dels grups parlamentaris, dels cònsols i del gabinet ministerial del Govern.

M. C. Orduña

BARCELONA

La Renovació Carismàtica convoca una nova assemblea nacional

BARCELONA.— Sota el lema «Jesús guareix avui, ahir i sempre» la Renovació Carismàtica Catòlica (RCC) de Catalunya celebrarà els dies 7 i 8 d'octubre a la Fundació Balmesiana de Barcelona la seva 30ª assemblea nacional. Ha confirmat ja la seva assistència a la missa conclusiva Mons. Lluís Martínez Sistach, que presidirà per primera vegada una trobada de la RCC com a arquebisbe de Barcelona. La Renovació Carismàtica compta actualment a Catalunya amb una cinquantena de grups de pregària i, després d'uns anys difícils, sembla que torna a revifar, sobretot entre els joves.

La 30ª edició de l'assemblea de Catalunya de la RCC tindrà com a ponents Gregorio López Paños, conseller nacional de la RCCE, i el P. Àngel Oyanguren, missioner paül a Austràlia. Des de la coordinadora regional de la RCC, amb José Antonio Godina al capdavant, es convida tothom a participar en aquesta trobada: «Qui no conegui la Renovació Carismàtica trobarà xerrades, adoració eucarística, lloança, música, cares somrients... El nostre repté és que la gent tingui una trobada personal amb Jesucrist». «L'assemblea de Catalunya —afirma Godina, coordinador regional de la RCC— és, d'una banda, un punt de trobada per a tots els grups de pregària de la RCC i, de l'altra, una oportunitat privilegiada per donar-la a conèixer.» S'oferirà també servei de guarderia i llibreria, a més d'un ambient fraterno i la possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació.

La trobada anual de la RCC vol ser també un moment per donar gràcies a Déu per la revifalla que en els últims mesos ha experimentat aquesta realitat eclesial present a Catalunya des de fa més de trenta anys. Només a Barcelona capital el curs passat es van obrir cinc nous grups de pregària i se'n obriran dos més en breu. També s'ha consolidat un recés mensual a la Casa Betànica de Cornellà de Llobregat, al qual van assistir durant el curs passat una mitjana de cent persones. Els recessos, que són oberts a tothom, tenen lloc els primers dissabtes i diumenges de mes. (S.G.)

TARRAGONA

A l'octubre comença el II Curs de Formació Missionera

TARRAGONA.— El dia 7 d'octubre s'encetarà el II Curs de Formació Missionera, que es perllongarà fins al dia 5 de maig del 2007, organitzat per la Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona. Aquesta activitat «la reprenem amb més coratge, després de l'experiència positiva viscuda en la primera i passada edició», comenta Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions, el qual afegeix que es mantindrà el lema «La missió *ad gentes* en la vida de l'Església».

El curs va dirigit a totes aquelles persones amb inquietud, motivades per madurar en la seva fe i compromeses en l'acció pastoral, com ara catequistes, mestres enviats, monitors, educadors o animadors de la fe. També a tots aquells que somien a fer una experiència missionera en país de missió, motivades per la seva fe en Jesucrist i per la pertinença a una parròquia, moviment o grup cristià. Es tracta, en definitiva, de fer una reflexió en grup i acompanyats per una persona que condueixi la sessió.

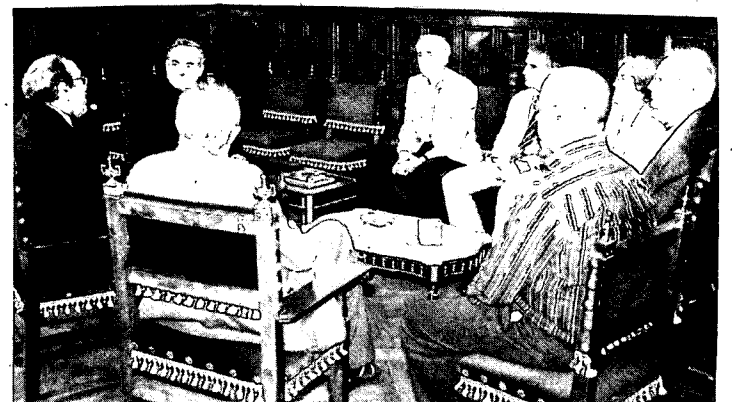
D'acord amb el programa, els dies 7 d'octubre i 4 de novembre, el director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà, Mn. Manuel Fuentes, parlarà sobre la *Història de la missió de l'Església*; el 2 de desembre i el 13 de gener, *La missió viscuda per les Esglésies dels diversos continents* és el tema que abordarà Mn. Joaquim Claver, secretari general de l'arquebisbat; els dies 3 de febrer i 3 de març, Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions, parlarà dels *Camins de la missió*. Finalment, el 14 d'abril i el 5 de maig, Mn. Joan A. Cedó, vicari episcopal de Tarragona, exposarà el tema *Animació i cooperació missionera*.

Les sessions tindran lloc a la Casa dels Concilis, del carrer de les Coques, 1C, de 10 a 12 hores. Per a més informació i inscripcions cal dirigir-se a la Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona. (J.B.)

L'arquebisbe es reuneix amb el patronat de la Fundació Bona Nit

TARRAGONA.— Mons. Jaume Pujol Balcels, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, va rebre el 7 de setembre al seu despatx oficial el patronat de la que serà la Fundació Bona Nit, al qual acompanyava la directora de Càritas Catalunya i de Càritas diocesana de Tarragona, la Dra. Carme Borbonès.

La Fundació Bona Nit, l'àmbit d'actuació de la qual serà la ciutat de Tarragona, neix amb vocació d'ajudar aquelles institucions —com ara Càritas— que fan tasques a favor dels necessitats. Així, un dels seus primers objectius serà treballar pels «sense sostre», intentant augmentar la capacitat d'acollida —sobretot durant els mesos d'hivern— de les institucions ja existents. Formen el patronat persones particulars i jurídi-

L'arquebisbe amb els membres del patronat i la directora de Càritas Catalunya.

ques i hi són representats l'Ajuntament, el Consell Comarcal del Tarragonès i Càritas.

L'arquebisbe Pujol va encoratjar el patronat i va fer palès el seu interès per tal que l'arxidiòcesi pugui establir una estreta col·laboració amb la naixent entitat. (C.C.)

Barcelona

L'arquebisbe presideix l'Eucaristia amb motiu de la Diada

BARCELONA.— Mentre el Fossar de les Morenes esdevenia com cada any un dels punts més àlgids de festa, d'homenatge i de reivindicació nacional amb motiu de la Diada nacional de Catalunya, a pocs metres, a la basílica de Santa Maria del Mar, l'arquebisbe de Barcelona presidia una missa en sufragi

de totes les persones que, en paraules seves, «han lliurat amb responsabilitat i generositat la seva vida» per Catalunya. La celebració eucarística l'havia organitzada un any més la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, fundada pel bisbe Torras i Bages.

Un dels actes més matiners de la Diada nacional de Catalunya va ser, doncs, l'Eucaristia que Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir a Santa Maria del Mar a partir de les deu del matí. Quan es va haver acabat, l'ambient de festa amb exhibició castellera i ofrena floral era la nota dominant als voltants de la «històrica i bellíssima» basílica gòtica.

«Ens unim a la celebració de la Diada amb aquesta celebració religiosa», va recordar l'arquebisbe de Barcelona tan bon punt va començar l'homilia, «és una participació més dels cristians en la nostra festa que posa en relleu l'actitud i l'actuació de l'Església de participar en la realització de la personalitat i de la identitat de Catalunya».

Mons. Lluís Martínez Sistach va esmentar el document episcopal *Arrels cristianes de Catalunya* i va pregar pel treball dels representants polítics al servei del bé

comú del país. «Nosaltres —va dir— som conscients de les nostres arrels cristianes. Tanmateix ens podem preguntar: la fe cristiana i els valors de l'evangeli constituiran el rerefons de la nostra identitat cristiana en endavant? Avui, hi ha un desafiament per a l'Església i per als cristians, també a casa nostra, puix estem vivint un marcat relativisme, materialisme i laïcisme que han portat uns vents que apaguen la llum de la fe i la flama de tantes vides realitzades fins avui segons el model de Jesucrist.»

En la seva homilia, l'arquebisbe també va fer autocrítica i es va preguntar «si els cristians som prou generosos i creatius per

Molts fidels es van aplegar a la basílica de Santa Maria del Mar.

assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe en tot el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana». En aquest sentit, va dir que l'amor a Catalunya demana als laics cristians

estar ben presents en totes les seves realitats i institucions. «L'actuació dels cristians en les realitats i institucions de la nostra societat catalana —va afirmar— ha de ser efectivament evangèlica, impregnada d'un inequívoc compromís transformador a favor de la justícia i de la solidaritat. Això comporta una actitud d'opció preferent pels pobres com un signe evangelitzador per excel·lència.»

Per tot plegat, Mons. Lluís Martínez Sistach va destacar que és del tot necessària la unitat de vida dels cristians, i evitar així la ruptura entre fe i vida, entre evangeli i cultura. «La presència dels cristians en el món demana una harmoniosa síntesi entre la fe i la vida, puix són membres de l'Església i ciutadans de la societat civil.» «En la seva existència —va afegir el prelat— no hi pot haver dues vides paral·leles, d'una banda, l'anomenada vida espiritual amb els seus valors i exigències i, de l'altra, l'anomenada vida secular en les realitats temporals del món.»

L'arquebisbe de Barcelona va finalitzar l'homilia demanant a la Mare de Déu de Montserrat la continuïtat del poble català i la seva fidelitat a les arrels cristianes de la nostra cultura. (C.C.)

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés del Rosari.

Dés del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

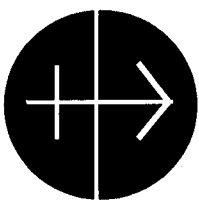
Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Terrassa

Acte de lliurament dels nous nomenaments diocesans

■ Va tenir lloc l'1 de setembre a la Sala Capitular de la catedral del Sant Esperit

TERRASSA.— La diòcesi de Terrassa va iniciar un nou curs l'1 de setembre passat amb l'acte de lliurament dels diversos nomenaments aprovats durant el mes de juliol. La trobada va començar amb el rés de l'Hora Menor i seguidament Mons. Josep Àngel Saiz, que va presidir l'acte, va adreçar unes paraules als assistents. El bisbe va fer esment, entre altres coses, de la significació eclesial de l'acte de lliurament de nous nomenaments i va agrair la disponibilitat dels preveres. També va recordar la promesa d'obediència del dia de l'ordenació, alhora que subratllava el sentit de col·legialitat i corresponsabilitat a l'Església.

Mons. Josep Àngel Saiz va demanar als preveres que tinguessin una visió de conjunt pel que fa a les tasques que s'encomanen i al treball de comunió dins de la diòcesi. En aquest sentit, va recordar els referents per a tot treball d'Església, com són el Concili Vaticà II, el Concili Provincial Tarraconense i la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. El repte és aconseguir que l'Església sigui la casa i escola de la comunió. També va fer una explicació de la significació de la creació del Seminari Major Diocesà.

A continuació va tenir lloc la professió de fe i el jurament de Mn. Salvador Cristau Coll com a primer rector del Seminari de Terrassa. Després d'ell van fer el mateix els nous rectors de parròquies. Finalment Mons. Saiz va lliurar els nomenaments als

administradors parroquials, vicaris, adscrits i rectors d'església, així com també el nomenament al seu nou secretari particular, Mn. Manuel Coronado.

L'acte es va tancar amb un refrigeri amb tots els sacerdots presents i la felicitació ben cordial a tots els qui van rebre nous nomenaments.

Exercicis espirituals per a capellans

L'activitat diocesana al bisbat de Terrassa va continuar del 4 al 8 de setembre amb l'organització de la primera tanda d'exercicis espirituals per a sacerdots. Els va predicar Mons. Joan Esquerda i Bifet, assessor espiritual del Seminari Major de Terrassa. Els exercicis van tenir lloc a la nova Casa d'Espiritualitat Nostra Senyora de Montserrat a Caldes de Montbui, regentada per les Cooperadores Parroquials de Crist Rei. (C.C.)

Mons. Saiz va lliurar a Mn. Salvador Cristau el nomenament com a nou rector del Seminari Major.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

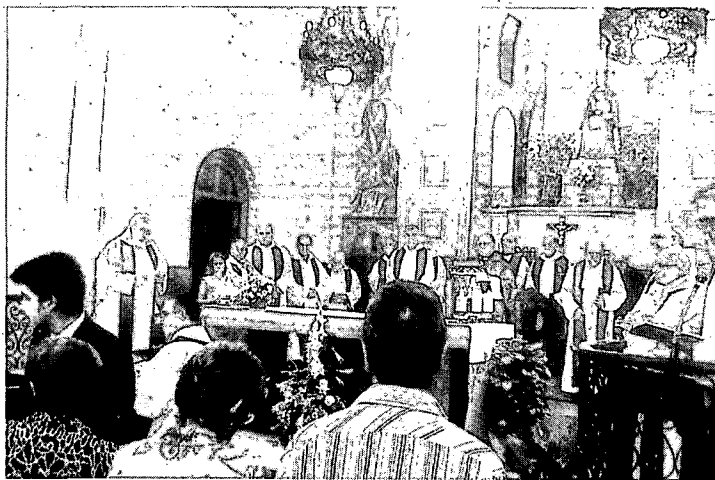
Emotiu comiat a Mn. Ignasi Vilanova

LA PALMA DE CERVELLÓ.— Després d'una llarga i dolorosa malaltia, el 20 d'agost passat lliurava la seva ànima a Déu Mn. Ignasi Vilanova i Puig, qui va ser durant quaranta-tres anys rector de la parròquia de Santa Maria de la Palma de Cervelló.

Mn. Ignasi Vilanova va procurar durant els seus anys de rector l'arranjament del temple —«cada any una millora», deia— i va ser un impulsor entusiasta dels canvis en la litúrgia després del Concili Vaticà II. Cada any organitzava la romeria de la parròquia al santuari de Lourdes, i molts anys, dues vegades.

El 21 d'agost passat, a les 16.30 h, amb el temple rebotit de gent, va tenir lloc la missa funeral presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, que també va fer la homilia. L'eucaristia va ser concelebrada per una vintena de sacerdots, entre ells els tres vicaris episcopals.

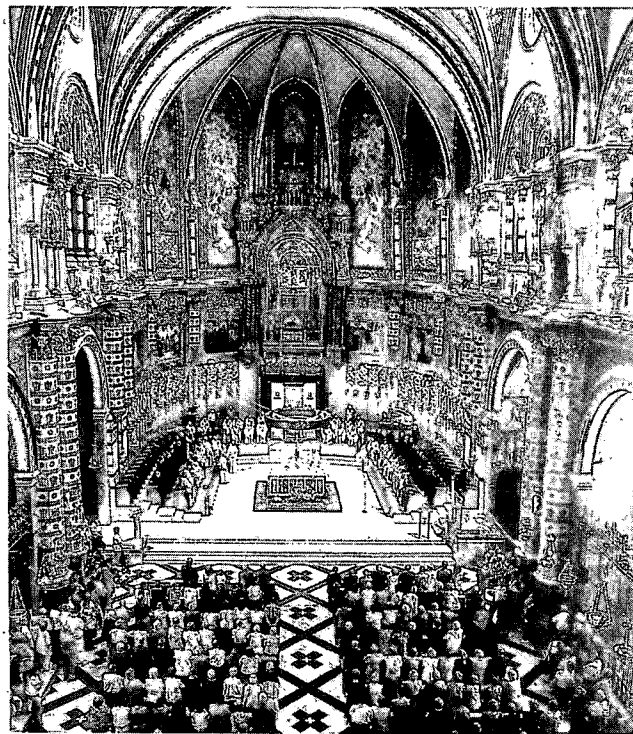
El funeral de Mn. Ignasi Vilanova va esdevenir una celebració molt participada i sentida pels feligresos de la Palma i forasters que el coneixien de feia molts anys. Uns i uns altres van voler demostrar-li, en aquest últim adéu, l'estimació de la qual s'havia fet mereixedor, convençuts alhora que des del Cel vetllarà per la parròquia que tant estimava. (Manel Corull)

El bisbe Cortés va presidir el funeral.

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

rádio principat

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Taula Social: units per ajudar a millorar la societat

■ És una iniciativa que pretén aplegar les entitats del tercer sector social de Catalunya

Taula Social neix el juliol del 2003 amb l'objectiu de treballar en la millora del benestar de les persones amb necessitats socials no cobertes i de manera prioritària per la seva inclusió social, la consolidació de les mateixes entitats i el reconeixement de les seves diverses formes d'acció per part dels sectors econòmics, les administracions públiques i el conjunt de la societat catalana.

Taula Social de Catalunya és un conjunt de socis o entitats sense ànim de lucre representatives del tercer sector. Formen part de la Taula 22 organitzacions de segon nivell que representen més de 2.000 entitats de Catalunya —entre associacions, empreses d'inserció, fundacions i cooperatives— que treballen a favor de la inclusió social de les persones més desfavorides i així poden modificar les condicions generals d'exclusió.

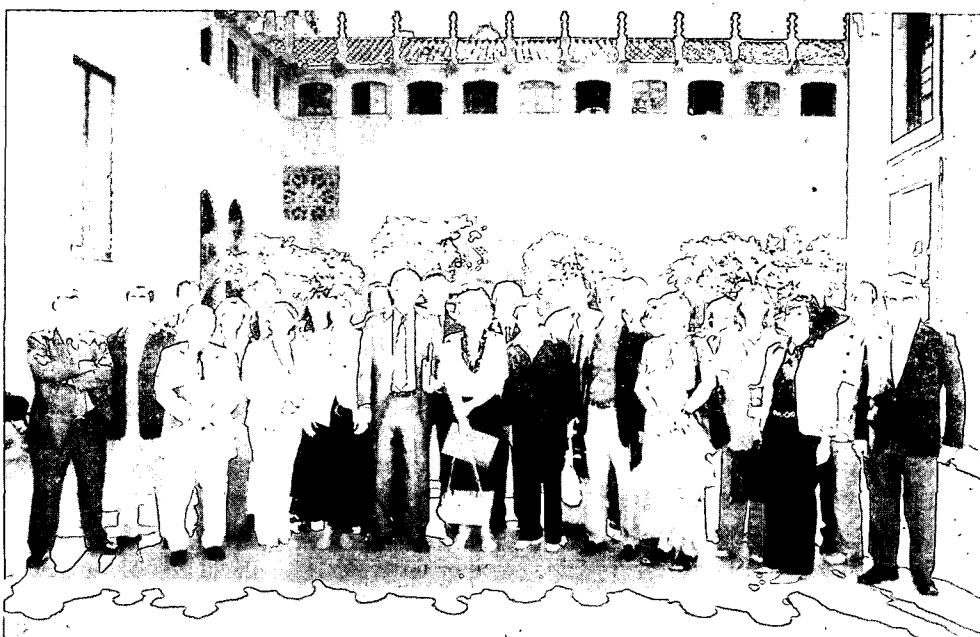
El tercer sector social està format per organitzacions que promouen programes de sensibilització, prevenció, assistència i promouen entre la ciutadania la participació en el voluntariat, així com en l'àmbit de la investigació i la consolidació del tercer sector.

Les actuacions de les entitats van adreçades a grups com ara infància i família, dones, joves, gent gran, discapacitats, reclusos i ex reclusos, toxicòmans, immigrants, refugiats i exiliats, minories ètniques, persones amb dificultat d'inserció sociolaboral, persones sense sostre, grups en situació d'emergència per catàstrofes.

Els objectius de la Taula

La Taula neix amb la voluntat d'impulsar aquests objectius: promoure millores en el marc legislatiu per al desenvolupament de les entitats d'àmbit social i les diverses activitats; promoure mecanismes de finançament adients a les necessitats de les entitats del tercer sector social i les diverses activitats i serveis; impulsar la participació de voluntaris, així com la qualificació dels recursos humans del tercer sector; una qualitat dels serveis i l'ús de noves tecnologies;

transparència en la comunicació per poder establir i millorar els mecanismes actuals de relació entre les entitats, amb

El president Pasqual Maragall, al centre, amb membres de la Taula d'entitats del Tercer Sector Social de Catalunya.

el govern de la Generalitat i la resta de les administracions públiques; fomentar la responsabilitat social de les empreses i establir relacions de cooperació amb el món privat comercial i amb altres organitzacions de l'economia social; promoure les relacions dels sindicats, universitats i altres entitats com ara els mitjans de comunicació; estimular la coordinació i participació en xarxes del tercer sector a l'Estat espanyol i a la Unió Europea; o crear opinió i incidir en les polítiques públiques.

Per assolir aquests objectius, la Taula elabora un pla de treball anual aprovat per l'assemblea d'entitats, socis i junta directiva.

Grups de treball

El funcionament a la Taula es desenvolupa a través de grups de treball, que creen propostes i les presenten a una junta directiva. Ells tenen la missió de desenvolupar i aprofundir els temes que els són propis. Actualment un dels grups que funciona amb més força és el de finançament, que té com a objectiu aprofundir el debat i la recerca de solucions

europees d'inclusió. També s'ocupa de temes relacionats amb l'emigració i participa en plans de migració i ciutadania de la Generalitat de Catalunya.

En aquest context social, també treballa un grup que es preocupa de la qualitat de la feina que es fa. D'aquesta manera pretenen ser reconeguts per les organitzacions socials, com a representants del sector, defensant un model de gestió d'entitats basades en la qualitat, i eficient en la consecució d'una finalitat socialment transparent.

Per a la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya la qualitat és un dels pilars fonamentals per a la defensa d'un model determinat de gestió propi del sector. Per això es treballa de valent en la definició de criteris de qualitat i transparència i així poder reforçar els valors que aporta el sector en la gestació i prestació de serveis socials.

Per participar en la Taula

Poden entrar a formar part de la Taula totes aquelles entitats sense ànim de lucre de segon a tercer nivell, que apleguen altres entitats no lucratives que treballen en el Tercer Sector. Cal que tinguin un nivell d'implantació significatiu o que representin l'aportació d'un col·lectiu, factor d'exclusió social o mena d'activitat. Més informació a la pàgina web de l'entitat www.taulasocial.org

Marisol Silva

TAULA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR SOCIAL DE CATALUNYA

VIA LAIETANA 54, 1R

08003 BARCELONA

Tel. 932 682 222

Fax 933 100 483

a/e: taula@taulasocial.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Difonen per Internet el so de més de 200 tocs de campanes

■ Es tracta d'una iniciativa dels Campaners de la Catedral de València

VALÈNCIA.— Campaners valencians difonen en l'actualitat per Internet, en format mp3 —a través de la seva pàgina web www.campaners.com—, el so dels tocs, ventaments i repics de campana de diferents esglésies de pobles i ciutats de l'Estat espanyol, entre els quals figuren «tocs perquè s'allunyi la pedregada», d'anunci de «l'arribada del foc» o «per avisar el sagristà».

La iniciativa suma fins ara més de 200 registres sonors, segons han indicat fonts dels Campaners de la Catedral de València, que han precisat que els enregistraments corresponen a «tocs manuals complets i no a simples mostres sonores». La majoria dels tocs de campanes recollits es fan servir per anunciar la celebració de la missa, l'administració de sagraments, el rés de l'Àngelus o les festes locals.

També han estat recollits, però, altres sons particulars de cada campanar com el «toc perquè s'allunyi la pedra» de l'església d'Ateca (Saragossa), el toc per «demanar ajuda en temporal» de la catedral de Solsona (Lleida), les campanades que anuncien «la reunió de l'ajuntament» de la parròquia de la Calzada de Valdunciel (Valladolid) o el to per «anar a classe» de l'església d'Alustante (Guadalajara).

Entre els tocs de difunt, es recullen els

Campanar de la catedral de Solsona.

sons de les esglésies de Villena (Alacant), on hi ha dos tocs diferents segons es tracti d'un home o d'una dona, mentre que el campanar de Pedrosa de la Armuña (Salamanca) hi ha un altre toc específic

anomenat d'«avisar el sagristà». Altres tocs específics són els que avisen de la proximitat del foc a les esglésies de les localitats saragossanes de Lecinena o Carenas.

El recull a Internet dels sons de les campanes, que han estat enregistrats per agrupacions de campaners de les localitats d'origen o per particulars, inclou una àmplia representació de sons d'esglésies de la Comunitat Valenciana. Entre elles, vuit registres de repics i ventaments de les campanes de la torre del Miquelet de la catedral de València, nou gravacions de la basílica de Santa Maria d'Elx (Alacant), catorze de l'església arxiprestal de Sant Jaume de Vila-real i disset de diferents esglésies de Villena.

Els Campaners de la Catedral de València, membres del Gremi de Campaners Valencians, també han incorporat a la seva pàgina web un calendari que està en procés d'ampliació, on es poden consultar els propers tocs manuals de campanes. Aquest calendari «que s'executa de manera automàtica, indica cada any les dates dels tocs manuals segons les festes de l'Església: el de Pasqua, el de Nadal i el del temps ordinari», han precisat fonts dels Campaners. (AVAN)

Coses de la vida

Santa Maria de Cervelló

Hola, amics! El proper 24 de setembre se celebrarà l'aplec anual a l'església romànica de Cervelló. Aquesta festa se celebra en honor de la santa, el dia litúrgic de la qual és el 19 de setembre. Explica la història que santa Maria va voler ingressar en l'orde mercedari, però com que no va ser possible per la seva condició de dona, va decidir ajudar els més necessitats. Anava al port i quan tornaven les naus amb presoners salvats del captiveri, els donava menjar i els acompanyava als hospitals d'aquest orde.

En record seu, el dia de la romeria es venen els panets elaborats la nit anterior al poble i beneïts a les deu del matí, abans de la celebració de la missa. La recaptació de les vendes es destinarà a la conservació de l'ermita. La santa missa serà oficiada solemnement pel rector de Cervelló i comptarà amb la participació de la Coral de Pueri Cantores de la parròquia de Sant Esteve.

Cecília Aranés Mallol

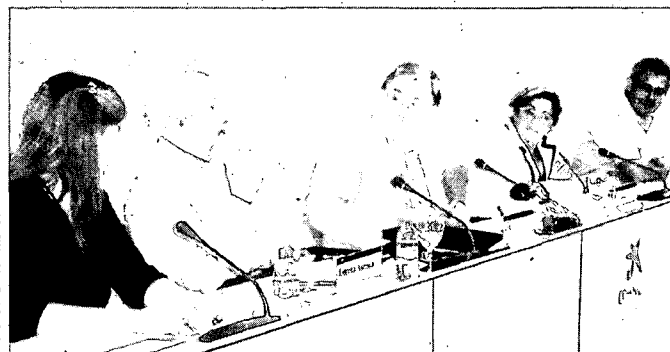
Experts aposten per un cinema més educatiu

BARCELONA.— Els dies 24 i 31 d'agost van tenir lloc al Caixaforum de Barcelona unes jornades sobre Drogues, alcoholisme i família en el cinema, celebrades en el marc de la II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família i organitzades per l'associació CinemaNet amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes de la Família. Les dues sessions van estar dirigides pel periodista i crític de cinema Miguel Fernando Ruiz de Villalobos.

En la taula rodona del dia 31, Felisa Pérez, presidenta de la Federació Catalana d'Entitats d'Ajuda al Drogodependent, i Albert Batllori, professor i pedagog, van

coincidir a assenyalar el paper que ha tingut el cinema en l'extensió dels hàbits de drogodependència. Tots dos ponents van advocar perquè el setè art assumeixi la seva responsabilitat en la formació d'una societat amb valors.

Davant d'un públic format majoritàriament per professors i pedagogs, Albert Batllori va destacar els estereotips que difon el món del cinema com, per exem-

Es va parlar de la mancança de valors a la societat.

ple, que «per tenir valor cal prendre un bon got de whisky». En aquest sentit, va assenyalar que el cinema ha incidit en els

hàbits de consum de drogues més que no pas en els efectes i per això va apostar per un cinema més educatiu i que serveixi «com a element de reflexió per a les famílies», perquè «on hi ha uns bons valors establerts, és difícil que entri la droga».

Per la seva banda, Felisa Pérez va afirmar que la responsabilitat en l'educació de la societat no pot recaure únicament en la família, sinó que tots els actors (administració, escola, art...) han de participar-hi. «El cinema és molt important en aquest sentit», va assegurar. A més del cinema, a la taula rodona també es va parlar de la televisió. En opinió del productor cinematogràfic Josep Anton Pérez Giner, és un mitjà encara més perillós perquè el seu consum és més habitual i «passa a formar part de la vida de l'espectador». (C.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Vols

reconèixer la teva fertilitat?

Vols

**aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?**

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)

e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org

web RENAFER: www.renafar.org

Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

cultura

La Fundació Claret aposta per la formació cristiana i en valors

■ Aquesta entitat ha presentat el seu programa d'activitats 2006-2007

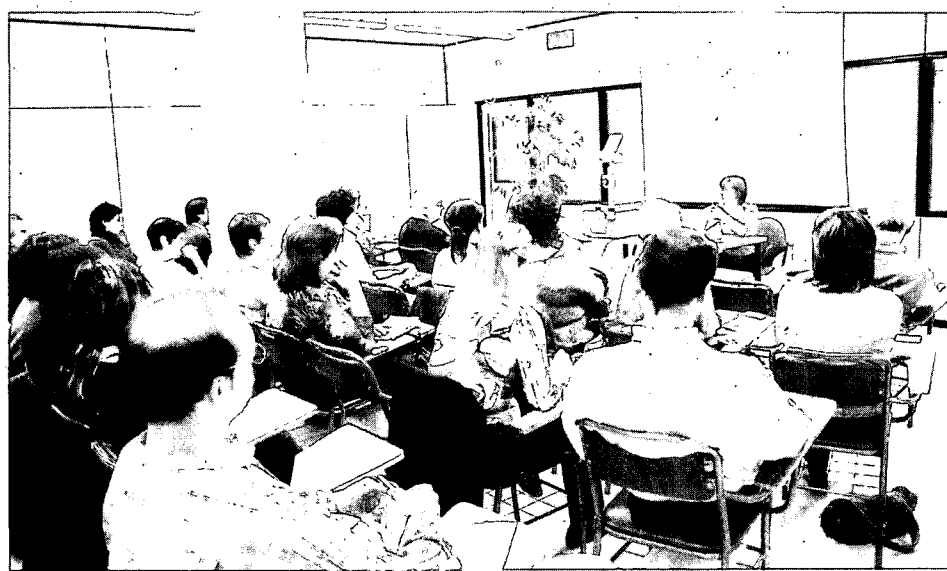
BARCELONA.— La Fundació Claret és una entitat no lucrativa, impulsada pels Claretians de Catalunya, que vol contribuir a la formació de persones solidàries capaces de construir un món sostenible i fratern mitjançant la promoció de la vivència i la comunicació de valors humanitzadors i, de forma específica, de la fe cristiana en la societat i cultura actuals.

«A la Fundació Claret, més enllà de les creences religioses que ens guien i mouen, creiem en els valors humans com a motor social i de canvi envers una societat més sostenible, justa i fraterna per a tothom. I creiem que la família és l'espai privilegiat on es viuen i transmeten aquests valors», explica Ezequiel Mir, cap de programes de la Fundació Claret. «Nosaltres elaborem unes propostes per tal que puguin ajudar les persones. Fem servir un llenguatge proper als nostres interlocutors», afegeix Mir.

«Ofereim —informa Ezequiel Mir— espais de formació, orientació i reflexió que pretenen, entre altres objectius, proporcionar orientacions i recursos en l'educació dels valors i en les relacions personals i familiars; promoure la dimensió espiritual i ètica de la persona, i ajudar a viure i transmetre un cristianisme com a experiència de vida.» La Fundació Claret estructura les seves activitats en quatre programes: «Experiència cristiana i comunicació», «Fe en família», «Familiaforum» i «Simposi».

Cursos, tallers i ponències

«Enguany hem dividit per primera vegada l'apartat d'«Experiència cristiana i comunicació» en tres àrees: de teologia i Bíblia, d'espiritualitat, i de pensament i cultura. Va adreçat a cristians que volen viure i transmetre una fe cristiana significativa en la cultura actual», comenta Ezequiel Mir. Dins de l'àrea de teologia i Bíblia, hi ha dos cursos: *Celebrar i viure els sagraments. Els sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia*, a càrrec de Mn. Joan Torra, professor del Departament de Teologia Sistemàtica de la Facultat de Teologia de Catalunya, i *Com s'han format els relats*

Xerrada d'Anna Romagosa dins del programa «Familiaforum».

de la Passió?, que serà impartit pel P. Ignasi Ricart, c.m.f., professor del Departament de Sagrada Escriptura de la Facultat de Teologia de Catalunya.

L'àrea d'espiritualitat està constituïda per dos tallers. Joan Curbet, professor del Departament de Filologia Anglesa i de Germanística de la UAB, parlarà de *Literatura i espiritualitat: l'experiència mística, l'experiència de la gràcia i l'experiència del dubte sobre la transcendència*, mentre que Inês Castel-Branco, arquitecta i escriptora, dissertarà sobre *Art i espiritualitat*. «Aquests tallers, totalment participatius, van adreçats a aquelles persones que siguin sensibles a l'art i que vulguin aprofundir en els diferents gèneres artístics com a camins d'espiritualitat», assenyalava Mir.

A l'àrea de pensament i cultura, Begonia Roman, professora d'Ètica de la UB, oferirà un cicle de xerrades sota el títol *Introducció a l'ètica. Aprendre a valorar i a decidir en una societat plural*.

«Per la seva banda, Adelaide Baracco, llicenciada en Teologia Sistemàtica i escriptora, serà l'encarregada de dur a terme una altra novetat: el I Cicle Claret de Pensament sota el tema *Déu i el misteri del mal: una resposta cristiana*», comenta el cap de programes de la Fundació

respostes a les preocupacions relacionades amb la convivència familiar i l'educació dels fills i filles. A la pàgina web www.familiaforum.net els pares poden trobar resposta a les seves preguntes (en matèria d'educació, salut, conciliació entre vida familiar i feina...) en forma d'articles, consells, recomanacions bibliogràfiques, entrevistes, contes, etc. Aquest portal es renova cada setmana.

La part presencial s'ha dividit en tres àmbits: xerrades-col·loqui, tallers i punt de trobada. Les xerrades-col·loqui s'oferten a centres educatius, associacions i col·lectius vinculats amb la temàtica familiar i tenen lloc a l'entitat que les sol·licita. Es divideixen per franges d'edat: famílies amb fills de 0 a 6 anys, de 6 a 12 anys i de 12 a 18 anys, «ja que la problemàtica que pot tenir un infant no és la mateixa que presenta un adolescent», remarca Mir. Cada franja se subdivideix en cinc blocs, que corresponen a xerrades diferents: «La persona i el seu desenvolupament», «Ambient familiar i educació», «Escola i família», «El lleure» i «L'ambient social i la seva problemàtica».

Enguany s'han programat quatre tallers: *L'art d'educar en valors als nostres fills, Educació en valors i prevenció de drogodependències en adolescents, Com conviure amb fills i filles adolescents: claus per entendre'ls i ajudar-los i Millorar la comunicació a la llar: habilitats de relació en família*, que seran impartits per especialistes a la seu de la Fundació Claret. Per la seva banda, el punt de trobada té el propòsit de «ser un espai de sensibilització, reflexió i intercanvi d'experiències per a pares i mares, conduït per una persona prou solvent quant a dinàmica de grups», subratlla Ezequiel Mir.

Més informació: Fundació Claret, c/Nàpols, 346, 1r 2a - 08025 Barcelona, tel. 934 761 450, fax: 934 761 451, a/e: info@fundacioclaret.org, web: www.fundacioclaret.org

Miquel Àngel Codina

Celebració del IX Simposi

La Fundació Claret organitzarà el 23 i 24 de març del 2007 el seu IX Simposi, sota el lema «Violència i religions». Hi participaran ponents de renom com ara el jesuïta i teòleg José María Castillo, el biblista Xabier Pikaza i Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau. En aquest simposi s'analitzarà la relació de les religions amb la violència, que, de fet, és més gran del que s'evidencia en els conflictes polítics.

«Al llarg d'aquest IX Simposi s'intentarà donar resposta a diverses qüestions: com entendre aquesta implicació quan seria més propi esperar que les religions fossin una solució per als interrogants de la violència?, hi ha religions que duen d'alguna manera la violència en les seves estructures organitzatives?, com poden les religions ajudar a superar la violència en el món?», dona a conèixer Mir.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Héctor Berlioz, compositor

Mònaco va dedicar el 2003 aquest segell al compositor Héctor Berlioz en commemoració del bicentenari del seu naixement. Nascut a La Côte-Saint-André el 1803, Berlioz va començar a estudiar Medicina a París segons el desig del seu pare. Va abandonar aquesta especialitat i va decidir ingressar al conservatori de la capital francesa. El 1830 va guanyar el premi de Roma amb la cantata *Sardanapale*. Va fer diferents gires arreu d'Europa com a director d'orquestra. Per a molts crítics de música, Berlioz és el prototipus del compositor romàntic. De la seva prolífica obra, cal destacar la simfonia dramàtica *Romeu i Julieta*, la missa de rèquiem *Grande messe des morts* i l'oratori *La infància de Crist*. Héctor Berlioz va morir el 1869 a París.

Una representació lleidatana visita «Las Edades del Hombre»

■ «Kyrios» és el títol d'una exposició d'art sacre sobre la diòcesi de Ciudad Rodrigo

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida va estar present durant el mes d'agost a la darrera etapa de l'exposició organitzada per la Fundació *Las Edades del Hombre*, que té lloc des del 9 de juny a la catedral de Ciudad Rodrigo (Salamanca). Aquestes magnes exposicions —itinerants i canviants—, amb un format teològic, artístic i pastoral, han recorregut durant divuit anys totes les catedrals de les diòcesis de Castella-Lleó, amb el nom calculadament ambigu i genèric de *Las Edades del Hombre*.

Han estat un bon grup els lleidatans que han visitat aquest estiu l'exposició *Kyrios*. Entre altres, cal destacar Mn. Gerard Soler, canonge i mestre de cerimònies de la catedral de Lleida, i Jordi Curcó, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida i corresponent de *Catalunya Cristiana*.

La representació lleidatana, en la seva estada a Ciudad Rodrigo per visitar l'exposició, va anar acompanyada pel bisbe de la diòcesi d'acollida, Mons. Atilano Rodríguez, i pel bisbe emèrit de Tenerife Mons. Damián Iguacén, juntament amb

altres preveres diocesans i seglars de totes dues diòcesis. Una guia, de l'equip de guies formats expressament per acompanyar els visitants, va oferir una acurada explicació, no solament artística de l'exposició, sinó també des de la vessant teològica i de fe.

Els lleidatans van poder contemplar unes dues-centes obres d'art sacre, com ara peces escultòriques i d'orfebreria, taules de pintura, retaules, cantors, llibres litúrgics, tapisos, ornaments sagrats... En totes elles hi ha

Els lleidatans Mn. Gerard Soler i Jordi Curcó, a la dreta del bisbe de Ciudad Rodrigo, davant de la catedral.

plasmant el missatge de Jesucrist.

El fil conductor de la mostra

El gran protagonista d'aquesta edició de l'exposició de *Las Edades del Hombre* és Jesús —*Kyrios*, paraula grega que significa «Senyor»— i la seva vida. És aquest Senyor el que presideix, recorre, omple i modela tota la mostra, que formen les singulars i extraordinàries peces procedents fonamentalment de catedrals, esglésies, convents i

Cartell de la mostra.

ermites de la diòcesi de Ciudad Rodrigo, però també de les diòcesis properes de Salamanca, Zamora i d'altres de la comunitat de Castella-Lleó, així com del veí Portugal.

Els cinc capítols en què està estructurada l'exposició són ja un anunci teològic i pastoral del seu fil conductor. Els títols són els següents: «Segons les Escriptures», «Va posar la seva casa entre nosaltres», «Va passar fent el bé», «Els va estimar fins a l'extrem» i, com a colofó, «Veni Senyor Jesús!»

El logotip d'aquesta magnífica exposició és l'extraordinari pantocràtor romànic de la porta de les Cadenes de la catedral de Ciudad Rodrigo, que dona la benvinguda als milers de visitants que fins al dia d'avui han contemplat aquesta darrera edició de *Las Edades del Hombre* i als centenars que de ben segur la visitaran. Tenen temps de fer-ho fins al proper 8 de desembre, festa de la Immaculada, en què *Kyrios* tancarà les seves portes. (C.C.)

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

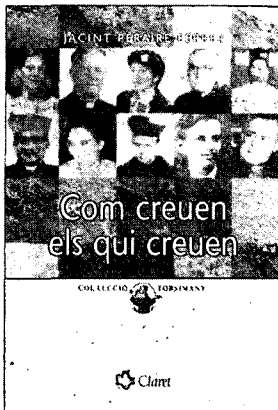
Jacint Peraire

Com creuen els qui creuen

Aquest llibre és un recull de trajectòries humanes, de vivències contemporànies, de testimoniatges de fe. Excel·lents, veritablement admirables. Nois i noies, homes i dones d'avui. De distints cultures i països. De desigual condició social i professió. Cadascú en el seu ambient...

Són una dotzena i mitja de cristians de primera divisió, tots vivint la fe amb finesa i elegància d'enamorats!

Col. Torsimany, 10. 286 pàg.

Leonardo Boff

La Trinitat i la societat

Leonardo Boff

La Trinitat i la societat

Com entendre la unitat i la trinitat, la tri-unitat? L'autor es llença a aquesta tasca proveït d'un bon bagatge històric, d'un jovial coratge en el seu caminar i d'una reverent humilitat davant l'Inefable.

Davant la Trinitat, davant l'Inefable —diu Boff— la fe només ens pot portar al reconeixement i a l'adoració; el silenci i la pregària són més necessaris que la paraula i l'argumentació.

Col. Horitzons, 30. 286 pàg.

30 HORITZONS

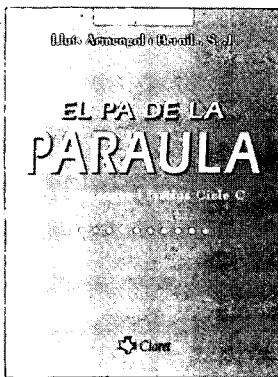
Claret

Lluís Armengol

El Pa de la Paraula 5 Diumenges i festius, cicle C

A partir del leccionari festiu, el Pare Armengol, —fundador de l'Escola Activa de Pares i col·laborador del Full Dominical de Barcelona— proposa unes reflexions variades que no deixaran indiferent ningú, perquè no van dirigides solament al cap, sinó també al cor! Aquest volum és el darrer de l'obra, i inclou els diumenges i festes del cicle B.

Col. Eines, 35. 156 pàg.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

En forma de meló

El xef Delcroix, un bon jan, d'origen francès, gran professional i amb uns dots d'autoritat del qual vaig aprendre molt, tenia el cap en forma de meló, és a dir, ovalat.

Un bon meló, una vegada obert, absorbeix l'olor d'altres aliments de la nevera. És per això que l'hem de tapar convenientment amb paper film i no tenir-lo gaires dies a la nevera. A la botiga, si és tou o està una mica enganxifós al tacte, rebutgeu-lo. El pes també ha d'estar en proporció a la grandària. En resum, el meló és una fruita amb moltes propietats i molt refrescant.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

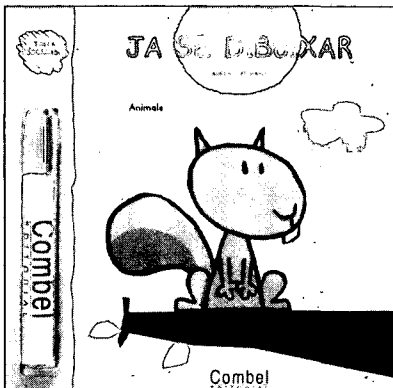
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Libres per als més joves

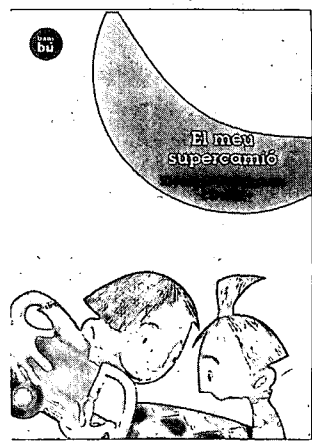
Aprendre a dibuixar

Aquesta col·lecció de llibres té com a objectiu que els infants, a partir dels 3 anys, aprenguin a dibuixar prenent com a punt de partida els animals, els números, les formes i els grafismes. Cada llibre porta un rotulador de tinta que es pot esborrar. A cada pàgina hi ha un model que els més menuts poden intentar reproduir a la pàgina següent seguint les passes proposades. Si no et surt bé, no t'hi amoïnis... sempre pots esborrar-ho i tornar a començar! (C.C.)

Isabelle Stoufflet (text) i Laurent Richard (il·lustracions), *Ja sé dibuixar*. Editorial Combel, Barcelona 2006, 28 pàg.

L'arribada d'una germana

En Joan és fill únic, però com diu ell mateix, «per poca estona». Està engrescat perquè falta poc perquè conegui la seva germana, de gairebé dos anys. Ho explica des de l'avió que el durà, amb els seus pares, a un país molt llunyà a buscar la seva germaneta. Entre l'equipatge, en Joan hi du un supercamió, la seva joguina preferida. Ell es pregunta si a la germana li agradarà jugar amb ell i amb el seu supercamió. Amb tendresa i naturalitat, la narració acostua el lector al món de l'adopció. (C.C.)

Elena O'Callaghan (text) i M. Jesús Santos (il·lustracions), *El meu supercamió*. Editorial Bambú, Barcelona 2006, 59 pàg.

La paraula més important

Hi havia una vegada una princesa a la qual li agradava molt col·leccionar coses: segells, papallones, figures de vidre... Un dia va decidir col·leccionar paraules. Quan va estar segura que no li'n faltava cap, va pensar: «Quina deu ser la paraula més important de totes?» Per trobar-la, cinc autors —que a més són rondallaires de diferents punts de la geografia espanyola— narren cinc històries amb paraules (*manar, regne, amor, si us plau, pau, llavor, vacances...*) escollides per la princesa. (C.C.)

AA.DD. (text) i Irene Fra (il·lustracions), *Los inventores de cuentos*. Editorial Alfaguara, Col·lecció Alfaguara Infantil, Madrid 2006, 77 pàg.

Un desig molt especial

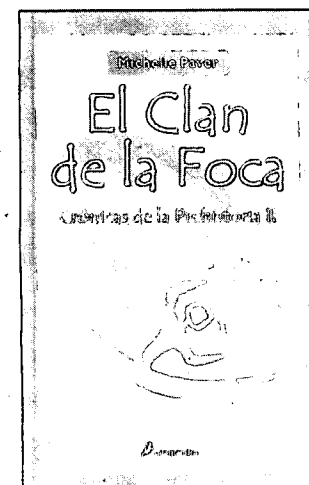
Rosanda s'havia fixat molt bé en el calendari que la seva mare tenia penjat amb imants a la nevera. Quedaven pocs quadradets perquè arribessin els Reis Mags, o sigui, que no podia perdre el temps. Els Reis, que viuen molt lluny, reben cartes de milions d'infants, però la seva carta era supernecessària i calia llegir-la com més aviat millor. No únicament demanava joguines, sinó també un desig molt especial... Aquest llibre va obtenir el Premi Edebé de Literatura Infantil. (C.C.)

Ángeles González-Sinde (text) i Juanjo Cortés (il·lustracions), *Rosanda i l'art d'encantament*. Editorial Edebé, Barcelona 2006, 277 pàg.

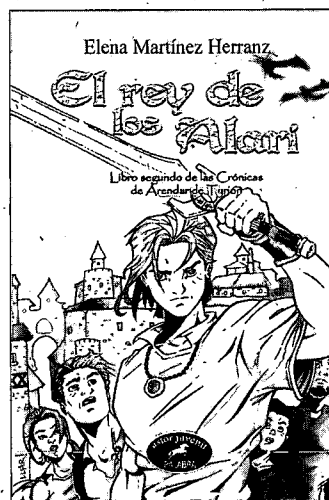
Aventures emocionants

El Clan de la Foca és la segona entrega d'una emocionant i documentada sèrie d'aventures prehistòriques, iniciada amb *Hermano Lobo*. En aquesta ocasió, el protagonista, Torak, emprèn un viatge perillós vers una illa llunyana, on saben un remei secret contra la terrible epidèmia que assota la seva població. Després de superar atzaroses peripècies, aconsegueix arribar a l'illa del Clan de la Foca, on es retrobarà amb Lobo i la seva amiga Renn i coneixerà el bruixot Tenris. (C.C.)

Michelle Paver (text) i Geoff Taylor (il·lustracions), *El Clan de la Foca. Crónicas de la Prehistoria II*. Editorial Salamandra, Barcelona 2006, 252 pàg.

Dues proves difícils

Abans d'acabar el seu entrenament i poder unir-se al Cinquè Orde, el jove Gald haurà d'enfrontar-se a dues proves difícils. La primera consistirà a acompanyar una expedició a Pryeth per recuperar la banya de Mähd. La segona és un període de prova en solitari en què es troba embolicat en intrigues de palau i torna a trobar-se amb Vrina, que comparteix amb ell el seu secret. Es tracta del segon volum de la sèrie Cròniques d'Arendar de Tyrion. (C.C.)

Elena Martínez Herranz, *El rey de los Alari. Libro segundo de las Crónicas de Arendar de Tyrion*. Editorial Palabra, Col·lecció Astor Juvenil, Madrid 2006, 365 pàg.

INGREDIENTS:

1 meló
1/4 nata líquida
1 ou dur
pernil

PREPARACIÓ:

Tritureu un meló sense les llavors, juntament amb 1/4 part de nata líquida amb el 16% de matèria grassa i un ou dur. Coleu-ho tot bé i guardeu-ho en copes de vidre al congelador.

Remeneu-ho de tant en tant perquè no es congeli. En un plat a part, poseu-hi el pernil a sobre de torrades.

La crítica literària d'aquesta setmana

Orient, fascinació o incògnita?

És una experiència única, certament, i precisament per això ens hem de preparar abans d'abordar-la. Un viatge al Japó o a la Xina, suposa mantenir-se en estat de sorpresa i d'interrogació des del primer moment de trepitjar aquella terra.

Hi ha moltes diferències fonamentals, certament, i no hem de caure en la trampa fàcil de la ingenuïtat, que ens fa identificar moltes vegades aquests dos països. Però hem volgut, per endavant, posar-los en un mateix nivell d'expectació i de sorpresa, difícilment superables.

Hem d'estimar l'Orient, anar-hi, i per això qualsevol text que ens parli en profunditat d'aquest misteri llunyà, l'hem de llegir, si volem, ara més que mai, sentir-nos ciutadans d'un veïnatge universal.

Juan Masià és un home acostumat a la ciència de l'home, de la vida. Per tant, no s'ha d'accontentar amb una visió superficial de les coses i dels homes. La seva postura és sempre la del que va més enllà de la primera sensació, de vegades frívola o excessivament epidèmica. I, a més, quan parla de l'Orient, ens deixa entreveure-hi l'apassionament profund de qui, fredament, s'ha deixat seduir per aquest misteriós atractiu inexpressable de la diferència, tant que és «*fieramente humano*», com diria Blas de Otero.

Per comprendre el seu text i la seva postura, cal que en llegim atentament el

decàleg d'experiències, en el qual analitza les seves actituds, i els elements que l'han influït en la visió que ens donarà després, a través de les seves consideracions, que no són genèriques, ni globals, sinó que serveixen de punt de suport en el transcurs de la seva presentació del que és el substrat humà del pensament, de la cultura, de la concepció religiosa, fins i tot de la mateixa llengua. El japonès no pot ser acceptat fàcilment com a «diferent», sinó que ha de ser considerat com a inserit en les coordenades vitals de la humanitat, i que l'enriqueix amb les seves especificitats pròpies. Masià les analitza amb seriositat.

En aquest llibre hi ha un primer moment important, que ens indica fins a quin punt ha posat passió i afany de veritat en totes les seves pàgines. Masià està agraït per haver pogut conèixer i viure al Japó, i haver tingut l'oportunitat de poder parlar de l'Orient, com ho fa en aquest text. Per a això, ha après a viure la seva identificació en diferents etapes: la del silenci, que tan intensament viuen els orientals, i que és tan

important per al budista... saber callar. Saber «inhalar sorpreses», saber respirar a fons, saber anar a poc a poc, saber treballar per la pau i la veritat, peregrinar-hi a la recerca.

En un capítol ampli ens recorda les etapes del pelegrinatge, que completarà amb els consells per imaginar, pressentir, reposar...

Per comprendre aquesta actitud vital, que d'alguna manera impregna l'ànima d'Orient. Ens recorda al final els vuit aprenentatges que comporten les revelacions corresponents: aprendre a desitjar; aprendre a parlar sense discutir; aprendre a perseverar en el camí interior; aprendre a viure en el temps sense obsessionar-s'hi; aprendre a relacionar-se amb tot i amb tothom contemplativament; aprendre a assaborir la solitud; aprendre a no exagerar; aprendre a cultivar la saviesa lúcida i compassiva.

Una guia important per treure el cap a l'espectacle fascinant d'Orient, tan allunyat, tan viu, tan insubstituïble en el món d'avui.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Llibre de «sidokus» sardanistes

L'11 de setembre, coincidint amb el dia de l'any en què se celebren més ballades de sardanes al nostre país, es va presentar el llibre *Sidokus sardanistes*, un recull de *sudokus* musicals en els quals la protagonista és la sardana.

El *sidoku* és la variant musical del popular *sudoku* numèric. En aquest cas, enlloc de jugar amb números, es juga amb notes musicals. Com que les notes musicals sonen, cada *sidoku* permet amagar una melodia. El llibre *Sidokus sardanistes* ofereix un recull de 16 jocs en els quals s'amaguen melodies de sardanes molt populars: *La Santa Espina*, *Sant Martí del Canigó*, *Per tu ploro*, *Juny*, *Recordant Vic*, etc.

El llibre s'ha editat gràcies a la iniciativa de diferents entitats vinculades al món de la sardana distribuïdes per tot el territori català. Les entitats promotores són: l'agrupació sardanista Costa Brava de Palamós, el grup sardanista Tamborí de Sant Pere de Ribes, l'entitat Músics per la Cobla i les cobles Mediterrània, Sant Jordi, Bellpuig i Reus Jove. Per aconseguir aquest llibre, que es ven al preu de 5 euros, només cal adreçar-se a qualsevol d'aquestes entitats o connectar-se a la web www.sidokus.com

Els autors del llibre, que també són els inventors del *sidoku*, són els germans Ber-

nat i David Puertas, dues persones fortament vinculades al món de la sardana. Aquesta variant musical va néixer el dia de santa Cecília de l'any 2005. Sota la protecció de la santa, els germans Puertas van engegar la web www.sidokus.com des d'on es pot jugar i estar al cas de les novetats d'aquest joc.

Al gener del 2006 l'editorial Clivis Publicacions va presentar el primer llibre de *sidokus* titulat *Sidokus: el sudoku musical*, que va tenir força èxit. Des d'aleshores, diferents revistes s'han apuntat a la febre del *sidoku* i a hores d'ara en publiquen a les seves pàgines la *Revista Musical Catalana*, *Enderrock*, *Serra d'Or*, la revista de Catalunya Música, la Circular del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya, *L'Altaveu de Ribes*, etcètera. I ara es presenta el segon volum i, a més, n'ha sortit l'edició alemanya *Musik-sudoku*. Fins i tot, el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya ha incorporat els *sidokus* com a eina educativa (www.edu365.com/sidokus). Entre els diferents *sidokus* que s'hi proposen n'hi ha dos de dedicats a la sardana (Enric Morera i Pau Casals) perquè els nois i les noies treballin la música des de l'escola. Per a més informació, sidokus@sidokus.com (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Des del carrer

Com a director d'AVMRadio, el capellà Joan Morera, rector de Sant Martí de Torrelles de Llobregat s'encarrega de comunicar l'Evangeli arreu del món. A través del seu programa a Internet ha conjuminat la ràdio i la televisió com a noves formes d'evangelitzar. Els seus més de vint anys de missió a Veneçuela el van dur a plantejar-se el rol dels mitjans de comunicació en l'evangelització i, així, amb pocs recursos ha aconseguit crear una ràdio que permet la participació dels seus oients.

Joan Morera, director d'AVMRadio i rector de Torrelles de Llobregat

«L'Evangeli viatja per la xarxa»

—Com va néixer la idea d'una ràdio per evangelitzar?

—A Veneçuela, vint anys enrere, la idea fonamental era que els mitjans de comunicació oferien moltes possibilitats però no s'aprofitaven prou. D'aquesta manera vaig crear un centre de producció, amb creativitat, originalitat i transmissió d'idees amb el llenguatge d'avui. A l'Església hi ha gent preparada; només cal buscar l'oportunitat. Si la trobes i fas una producció interessant i amb una estructura bàsica, llavors pots competir en qualitat i contingut amb els mitjans més grans.

Ens demanaven col·laboració en la producció d'alguns programes i, encara que no teníem emissores, de tant en tant un programa entrava en xarxa nacional i era sentit arreu del país. Es van fer diverses produccions de televisió, documentals, i de mica en mica vam formar un equip de persones que escriuen, llegien, enregistraven, investigaven i al mateix temps tenien una motivació: fer ràdio a Internet.

Avui tenim diversos programes d'economia, globalització, psicològics. Les persones enteses en el tema fan el programa en directe, però amb una visió cristiana. Retransmetem tres misses els diumenges. D'aquesta manera podem dir que avui és possible fer viatjar l'Evangeli a través de la xarxa.

—Quan estava en missió, com duia a terme els programes i qui hi

participava?

—Els nostres programes estan adreçats a tota mena de públic. Com que en els pobles molta gent no tenia mitjans per accedir o escoltar la ràdio, va néixer la ràdio comunitària. És a dir, s'aplegaven al voltant de qui tenia ràdio i tots podien sentir la nostra programació. També feien torns per, a través del telèfon, poder participar i sentir-s'hi involucrats.

A Llatinoamèrica, els mitjans tècnics es van adquirir amb crèdits estrangers. Produïem per als mitjans o per a nosaltres mateixos, es finançava també a través de la producció comercial. A Barcelona, les misses del diumenge les podem retransmetre de forma directa o enregistrades, ja sigui en format televisiu o radiofònic, però tot integrat a la xarxa d'Internet. D'aquesta manera podem arribar a un públic que tant pot trobar-se als hospitals com als centres penitenciaris. Així també ells tenen la possibilitat de sentir els nostres programes bíblics, d'actualitat, psicològics, etc.

—Com funciona la programació en xarxa?

—Cada dia fem una programació. Les imatges les connectem a la xarxa televisiva, però durant les 24 hores tenim producció, tenim col·laboradors i locutors voluntaris. Fem tertúlies en directe o les enregistrem per ser emeses en diferit. La idea és canviar la cara

de l'Església, fer-la més propera a les persones. L'ús d'Internet pot servir per a l'evangelització. El més fort en evangelització són les àrees de lectura. Tot té àudio, i amb el progrés tecnològic s'han agregat links que permeten llegir l'Evangeli, la missa, el sant i l'homília del dia, les efemèrides i l'aniversari d'algun màrtir llatinoamericà.

—Com integrar els qui escolten els vostres programes?

—És un gran repte; cal integrar amb la presentació de coses atractives, com ara activitats o tallers que permetin entrar en el treball comunicatiu i, d'aquesta manera, actualitzar el seu coneixement sobre les mitjans de comunicació. Per exemple, al novembre tindrà lloc un taller a Torrelles de Llobregat amb el títol *Actualitzar els coneixements, les possibilitats i els recursos d'Internet per evangelitzar*. Volem orientar perquè aprenguin a expressar una comunicació evangelitzadora, és a dir, un projecte d'evangelització a través d'una parròquia virtual, presentant una proposta activa, sobretot als joves que volen conèixer el mitjà i sentir-se al mateix temps involucrats a l'Església. Per a qui vulgui participar en aquest taller pot inscriure's a jm@avmradi.org.

Marisol Silva

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

El rastre d'«El codi Da Vinci»

En certa manera, *El codi Da Vinci*, de Dan Brown, ja ha passat a la història: la vida actual va de pressa... La seva recent incursió en el cinema tampoc no ha estat tan gloriosa com s'esperava. Però ha sembrat zitzània, molta zitzània, a la vinya del Senyor. Com l'han rebuda i com la van assimilant els seus centenars de milers de lectors, arreu del món? No recordo haver vist gaires llibres tan voluminosos com aquest a mans de tants viatgers del metro, del bus, del tren...

En aquests casos, n'hi ha que fan seves les idees de l'autor. Però són molts més els qui, sense arribar a tant, s'instal·len en la terra de ningú del dubte, del relativisme, de la sospita de la fe i dels seus testimonis. Per això és important que els cristians —sobretot els pastors— en coneguem els continguts, no sempre per respondre-hi expressament, sinó, sobretot, per tenir en compte el terreny que trepitgem.

Vaig trobar interessant i útil, en aquest sentit, l'article de Jordi Torres, de l'Associació Bíblica de Catalunya, a la revista *Església d'Urgell* (maig, 2006). Resumeix i contesta amb precisió quatre punts cabdals de la novel·la de Brown.

En primer lloc, clarifica el globus confús del *Priorat de Sió*, central a la novel·la, en el

qual haurien convergit els cercadors del sant greal, amb referents tan il·lustres com Leonardo da Vinci, els templers i els merovingis, i àdhuc la pretesa descendència humana de Jesucrist i Maria Magdalena. Després, situa històricament l'emperador Constantí, el gran manipulador del Crist autèntic, segons fa dir Brown al personatge de la novel·la Leigh Teabing; i desmenteix que el Concili de Nicea s'inventés la divinitat de Jesús. Jerarquitzava, en tercer lloc, les fonts de coneixement de Jesús: només els quatre Evangelis van ser escrits al segle I, mentre que cap text gnòstic —ni l'evangeli de Tomàs— és anterior al segle II. Entra,

finalment, en el tema més morbós: Maria Magdalena. Torres fa observar la impropietat de considerar-la «hereva del culte femení de la mare Terra» i continuadora, amb Jesús, del dualisme pagà masculí-femení. Jesús va viure en el context de la cultura jueva, de caràcter patriarcal. I aclareix el sentit de les expressions «companya de Jesús», «superior als apòstols», d'alguns apòcrifs com el de Joan. Val la pena fer una bona lectura d'aquest article, aquí només esmentat.

Una resposta més extensa a *El codi Da Vinci* la dona Bart D. Ehrman, director del departament d'estudis religiosos de la Universitat de Carolina Nord. Amb l'avantatge, des d'un punt de vista apologetic, de ser un autor confessionalment independent. La versió italiana del seu llibre es diu *La veritat sul Codice Da Vinci* (Mondadori, 2005).

Vegeu algunes mostres de la seva contundència. «No és veritat, en absolut, que abans del Concili de Nicea Jesús no fos considerat diví, sinó un profeta mortal.» «Constantí no va promoure una Bíblia que suprimís les referències a les relacions humanes de Jesús.» «Els costums de l'època no imposaven que un hebreu s'hagués de casar.» «Totes aquestes afirmacions —les referides a Maria Magdalena— es basen en reconstruccions novel·lesques de la vida de Jesús, més atentes als nostres gustos que als testimonis històrics.»

Ara mateix

Rauxa

La vàlua dels arxius parroquials

De tot el patrimoni cultural de l'Església els arxius parroquials són segurament un dels conjunts més importants, de més fàcil consulta per a tothom i, alhora, injustament, un dels més desconeguts. Totes les parròquies catòliques van començar al segle XVI, a instàncies de les disposicions del Concili de Trento, un registre exhaustiu de l'administració dels sagraments —batejos, matrimonis, comunions— i d'altres fets i circumstàncies que avui són un tresor inestimable no només per conèixer l'evolució de l'Església, sinó la de tota la nostra societat.

La documentació que han preservat els arxius de les nostres parròquies és actualment d'una gran utilitat per a investigadors de camps tan diversos com ara la història en general, la genealogia, la demografia, la lingüística i, no cal dir-ho, la història de l'Església. Ens trobem indiscutiblement davant d'un conjunt patrimonial de primer ordre i que fora de l'àmbit eclesial no té comparació ni en volum, ni en antiguitat, ni en diversitat. Durant aquests més de 400 anys, com encara avui, els rectors han anat elaborant silenciosament, dia a dia, aquest gran patrimoni que sovint passa massa desapercbut.

Eduard Brufau

Mn. Francesc Malgosa i Riera,
cofundador de «Catalunya Cristiana» i
sotsdirector durant 15 anys

Carta oberta a tots aquells que, de prop o de lluny, heu estat i
sou companys de camí

En els meus 80 anys

Estimats,

A l'hora tardoral de la pròpia vida, voltada de solituds i gràvida de vivències i records de tota mena, sents en l'íntim del jo com un desig impertinent de dir unes paraules. Després de 80 anys penso que no tinc dret a «marxar en silenci».

Potser algú podria dir-me: «No tinguis pretensions, calla i marxa!» I tindria raó. Tanmateix, la vida de tota persona, com sabeu molt bé cadascun de vosaltres, per senzilla que sigui, és, per dins i per fora, una aventura apassionant. Això no implica que siguem cap model de perfecció; però tots estimem, patim, els goigs i les creus, les pujades i baixades, les clarors i les foscos del camí.

En el meu cas, quan s'endevina ja la lluisor del ponent, veus com a contrallum la panoràmica general del teu viure, i després d'una llarga mirada, no pots evadir-te d'una inquietant exigència de fer balanç. La sensibilitat de la persona és tan fina que sempre veu amb més relleu allò que menys ens complau. El cas és que hi és. I això sap greu.

Mireu, cada dia, quan obligat per les circumstàncies celebro l'Eucaristia tot sol, m'imagino que tinc davant meu la Santíssima Trinitat, la Mare de Déu, els àngels, els sants i santes del cel i de la terra, els familiars, parents, amics, companys, alumnes, minyons de muntanya i noies guies, grups de la JOC, centres de catequesi d'infants i d'adults, equips de matrimonis, i en general feligresos, homes i dones, nois i noies de Sant Joan d'Horta, d'Olesa de Montserrat, de Sant Josep de Mataró, de Sant Miquel del Port, de Sant Ildefons, de Sant Martí del Montnegre, de Sant Celoni, de Mosqueroles, etc., i confiant en l'amor del Senyor i en la bondat de totes les persones que m'he trobat en el camí, no sabeu prou com em repenjo en aquelles paraules: «He pecat de pensament, paraula, obra i omissió...», i de debò, crec sentir-me estimat i perdonat.

La bellesa, la llum, la gràcia, la veritat, el testimoni de fe en Déu i en Jesús que pot haver-hi en la meua vida, conscient de les meves limitacions, sé que ho dec tot al Senyor i a tots els que m'han acompanyat en el camí.

El «secret amagat» del meu viure ha estat i és la meua irrenunciable adhesió cordial a la persona de Jesús, la tendresa espiritual que m'ha inspirat sempre la Mare de Déu i el caliu amical que he trobat en el si de les comunitats cristianes. (Això ho afirmo perquè, almenys, he volgut que fos així.)

En cada moment històric el mossèn és un «enviat» al món per proposar a tothom l'Evangeli de Jesús, i actualitzar amb les celebracions sacramentals la força de la seva salvació. De retruc, per a tota persona, és possible que sigui un signe d'esperança i de transcendència que il·lumina aquella enyorança de Déu, de plenitud de veritat i d'amor, de felicitat i de vida per sempre que hi ha en tot cor.

Certament la realitat essencial de la fe no és evident. Però la gènesi de la fe en el cor de tots els pobles, sobretot a Israel que té el seu punt culminant en Jesús, és un procés històric tan fefaent, raonat, raonable, creïble i adient a les aspiracions de la persona, que tinc la certesa que malgrat el context actual d'increença, la fe, i concretament la fe cristiana, coneixerà noves primaveres.

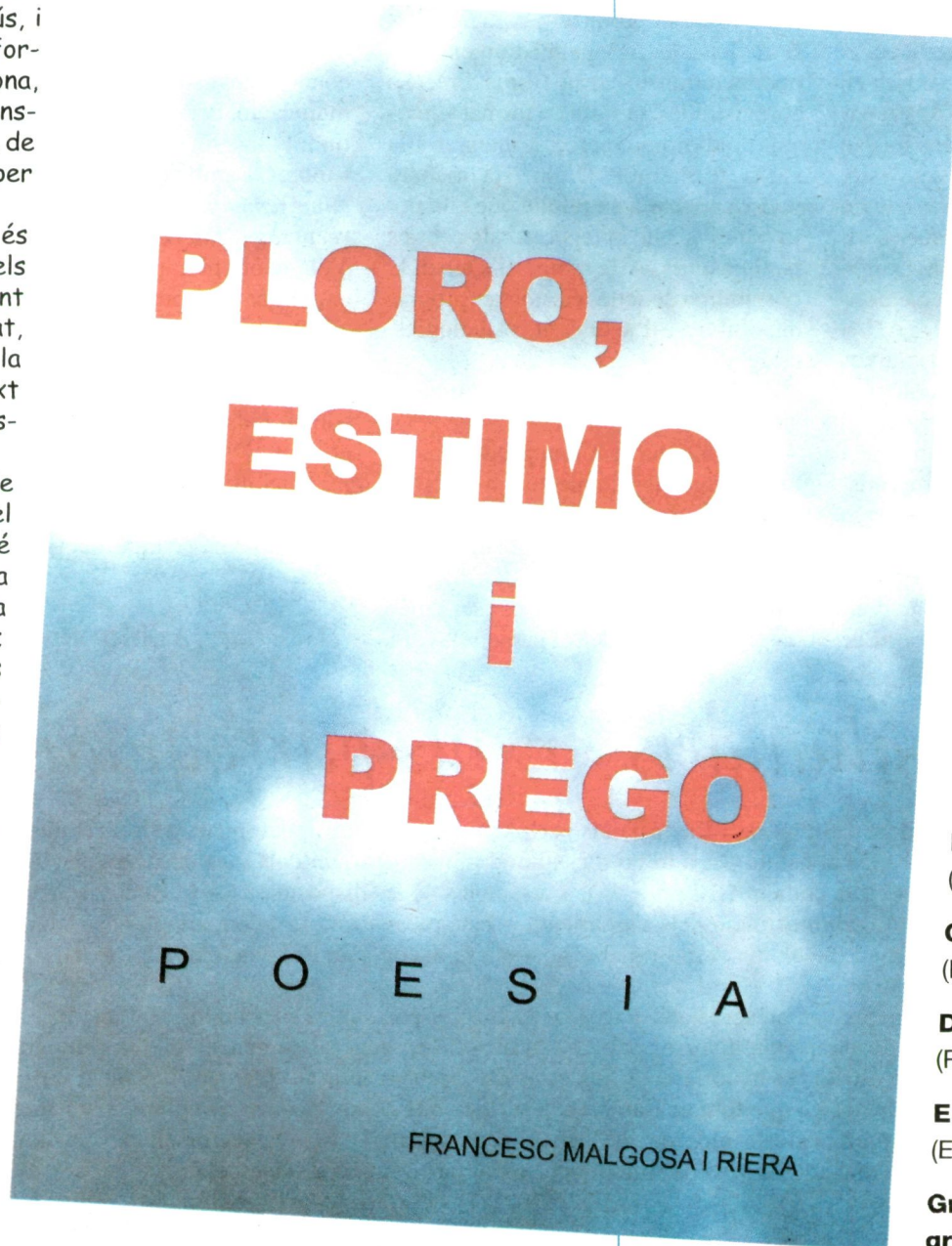
Durant aquests 80 anys, el món ha fet un pas de gegant en el camp de les ciències, de la tècnica i del benestar general. Una meravella. Llàstima que té les mans tacades de sang per tantes guerres, i pesa sobre la seva consciència la injustícia i la pobresa que l'afany egoista d'alguns imposa a tants d'altres; és el perill: que amb la fal·lera de «tenir» i de noves satisfaccions barroeres, malmetem la nostra dignitat de persones, i ens estimem més tenir una bona màquina que un bon cor.

Però no podem deixar de creure en la persona humana i en el disseny amorós de Déu i esperar que la humanitat sigui cada dia més feliç.

Bé, no us vull prendre més temps. Us he estimat i us estimo a tots; també als de l'altra riba (que a la meua edat ja són molts), i als que encara des d'aquesta terra tan bonica caminen vers la gran festa. Gràcies per la vostra estimació, pel vostre perdó, per les alegries i tristeses que hem compartit, per la vostra amistat. Fins sempre.

Amb tot l'afecte,

En venda a
l'Editorial Claret
i a les principals
llibreries

Del mateix autor:

El seny d'un poble
(2a edició. Exhaurit)

Quan les coses parlen
(2a edició. Exhaurit)

**El misteri de la vida,
passió i mort de l'home**

**L'home, glòria de Déu,
Déu, glòria de l'home**
(Exhaurit)

Confidències
(Exhaurit)

De mà en mà
(Poemari)

El llibre de Maria
(Edició de bibliòfil)

**Grapat de sol,
grapat d'ombres**